



ΕΤΟΣ Α΄.

ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ΄.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1901

ΑΘΗΝΑΙ

◆◆◆ ΜΗΝΙΑΙΟΝ  
ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ  
◆◆◆ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ



◆◆◆◆◆ ΓΡΑΦΕΙΑ  
ΟΔΟΣ ΠΙΝΑΚΩΤΩΝ  
◆◆◆◆◆ ΑΡΙΘ. 22 Α΄.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ  
ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡ. 1  
ΚΑΙ 20 ΛΕΠΤΑ



# “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ”

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ  
ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΔΗΜ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1901 ΤΕΥΧΟΣ ΣΤ'.

## ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

ΕΝ ΤΩ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩ

Έτησία δρ. 12.

Έτησία φρ. χρ. 12.

Έξάμηνοι κατ' αναλογίαν.

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΣΤ' ΤΕΥΧΟΥΣ

### ΚΕΙΜΕΝΟΝ

ΚΛΕΩΝΟΣ ΡΑΓΚΑΒΗ. 'Η Ριστόρη.  
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ. 'Απέθανεν εὐτυ-  
χῆς (Διήγημα).  
ΑΧΙΑ. ΝΕΗ. 'Από τὰς 'Αθίδας (Ποίημα).  
ΕΙΡ. Κ. ΑΣΩΠΙΟΥ. 'Εν τῷ κοιμητηρίῳ Πύσης.  
ΔΙΚ. 'Από τὸ σημειωματάριόν μου (Σκέψεις).  
ΑΛΚΥΟΝΟΣ. Τὸ γυμνὸν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ.  
Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΥ. Παλαιὸν χειρόγραφον  
(Διήγημα).  
Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΟΥ. Δατρεία (Ποίημα).  
Δ. Ι. Κ. 'Η τέχνη κατὰ τὸν Μεσαίωνα.— 'Η τέχνη  
ἐν Ρωσίᾳ, ἐν Περσίᾳ (Σκέψεις).

Ν. Π. Δομίνικος Μορέλλης (Μετ' εἰκόνων).  
ΑΓΙΔΟΣ ΘΕΡΟΥ. Καλλιτεχνικά χρονικά (διὰ τὰ 'Ελ-  
λίς). Τὰ δύο θεάτρα.  
ΔΕΣΠ. ΘΑΛΑΣΣΙΝΗΣ. 'Ενα γράμμα κάθε φεγγάρι.  
ΚΑΠΟΙΟΥ. Φιλολογικὴ στήλη. (Δι' μεταφράσεις τοῦ  
κ. Πάλλη.— Τὰ Διηγήματα τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου).  
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ. (Μηδὸς 'Ιουλίου). Γαλλία.  
'Ιταλία.— Γερμανία.— Ἀμερική.— Αὐστρία.— Ἑλβε-  
τία.— Κρήτη.— Ἑλλάς.  
ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΜΑΣ.  
ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ.— (Βιβλιογραφία τῆς τέχνης).  
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ.

### ΦΩΤΟΤΥΠΙΑΙ

('Εκτέλεισις Β. Παπαγιαννοπούλου).

Ν. ΓΥΖΗ. 'Η Ἀράχνη.  
Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ. Κεφαλή ἵππου (Γλυτικὸν ἔργον).  
Β. ΜΠΟΚΑΤΣΙΑΜΠΗ. Τοπίον Κερκύρας.  
Α. ΔΟΡΕ. 'Η ἄμπελος.  
C. LANDELLE. Νεῶνις Ἀραβίας.  
ΜΟΥΡΙΑΛΟΥ. 'Η ἁγία οἰκογένεια.

Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΥ. Γρ. Μαρσαλῆς (Ἀνάγνωστον).  
Π. ΤΣΙΡΙΓΩΤΟΥ. Εὐχάριστος ἀνάγνωσις.  
ΑΤΘΙΔΕΣ. Ζωὴ Ἀλμέϊδα.— Ζαΐρα Γ. Θεοτόκη.—  
Ματθίλδη Visconti.— Φοίδη Ν. Κοντοπούλου.— Σο-  
φία Σκανδαλίτου.— Βαλερία Haus.  
C. ΔΟΡΕ. 'Η ὄπτασις τῆς γυναίκος τοῦ Πιλάτου.

### ΦΩΤΟΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΙΑΙ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

ΣΤ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ. Πρωτόγραμμα (σελ. 138).  
ΣΜΙΕΡΑΤΣΚΗ. Τὸ τραγοῦδι τῆς Σκλάδας.  
ΔΟΜΙΝΙΚΟΣ ΜΟΡΕΛΛΗΣ (Προσωπογραφία).

Δ. ΜΟΡΕΛΛΗ. Ἄραψ τραγουδιστής.  
LENBACH. Ὁ Γύζης νεκρός.  
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ, ΤΙΤΛΟΙ. 'Εν σελ. 141, 142 κλπ.

### ΕΙΔΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ “ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ”

#### ΣΧΕΔΙΑΣΤΑΙ

Θ. Θωμόπουλος.  
Φρ. Ἀριστέους.  
Β. Κοντόπουλος.  
Στέφ. Ξενοπούλου.

#### ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΙ

Σπ. Κοκκόλης. Διευθυντὴς τοῦ Χημείου ἐν τῷ Βασ.  
Ναυστάθμῳ.  
Κ. Δ. Κόνσολας. Ἐρασιτέχνης.  
C. Bachringer. φωτογράφος τῆς Αὐλῆς.  
Γ. Κάβρας. φωτογράφος τῆς Δ. Μ. τοῦ Βασιλέως.

#### ΦΩΤΟΤΥΠΟΣ

Β. Παπαγιαννοπούλου (Ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ Ἀμερικῇ  
ἐκπαιδευθεὶς).

#### ΤΣΙΓΚΟΓΡΑΦΟΣ

Ἐλευθέριος Καζάνης.

#### ΠΙΕΣΤΗΣ

Carl Inderau.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ καλλιτεχνικῶν εἰδήσεων: Ἐν Πα-  
ρισίῳ, Λονδίῳ, Ρώμῃ, Φλωρεντίᾳ, Βερολίῳ, Μονάχῳ, Βε-  
νετίᾳ.— Ἀρχαιολογικῶν εἰδήσεων: Ἐν Ἐπιδαύρῳ.



★★ Η ΑΡΑΧΝΗ  
★★★★ ΕΡΓΟΝ  
★★★ Ν. ΓΥΖΗ  
★★★★ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ  
★★ ΣΠ. ΚΟΚΚΟΛΗ



G. DORE. Η Δανάη.



Θ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ. Κεφαλή εμπού. Φωτογρ. Σ. Κοκκίνη



„ΤΙΝΑΚΟΘΗΚΗ“

G. LANDELLE. Νέκρας Άρσενικός.



Β. ΜΗΟΚΑΤΙΛΙΑΜΠΗΣ. Το κείον Κερκίρας. Φωτογρ. Σ. Κοκκίνη



REP. TEPHOTOHE. Βυζαντινός άναγνώστης.



ΝΟΥΡΙΑΛΟΕ. Η άγία οικογένεια.



ΘΜ. ΘΩΜΟΠΟΥΛΟΣ. Άνάγνωστον Γρ. Μαρσάκη.



„ΤΙΝΑΚΟΘΗΚΗ“

τους ἵππους, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν ναῖσκον, ἔκλιναν τὸ γόνυ πρὸ τοῦ ἱεροῦ. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς ἱεροτελεστίας, ἐδήλωσαν τῷ λειτουργῷ τοῦ Ὑψίστου, τοὺς παρισταμένους λαμβάνοντας ὡς μάρτυρας, ὅτι θεωροῦσιν ἑαυτοὺς ὡς συνεζευγμένους. Ὁ τοιοῦτος γάμος ἰσχύει ἐν Ἰταλίᾳ, ἀλλὰ τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως.

Ὅτε δ' ἐφθασαν οἱ δύο νεόνυμφοι εἰς Φλωρεντίαν, ὁ νέος Μαρκήσιος, ἡσυχώτερος πλέον, καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ διαρκῶς πιεζόμενος, ὑπῆκουσεν αὐτῷ, καὶ ἐπανεκάμφεν εἰς τὸ ἐν Κασάνῃ ἐρχομῆτιον. Ἀλλὰ μόλις παρέμεινεν ἐκεῖ ὀλίγας ἡμέρας, ἀπέβη αὐτῷ τσοῦτον ἀφόρητος ἢ στέργσις τῆς γυναικός, ἣν ἐλάτρευεν, ὥστε καὶ πάλιν δραπέτευσας, ἀφοῦ μετημφίεσθη εἰς ἡνίοχον καὶ ἠγόρασε τὸ διαβατήριον χορευτοῦ τινος ἀπὸ 800 ταλλήρων, ἀφίκετο περὶ τὰ μεσάνυκτα εἰς Φλωρεντίαν. Ἐκεῖ δέ, φοβούμενος μὴ ἀνακαλυφθῆ, καὶ ὑπὸ τοῦ πόθου ὠθούμενος ὅπως ἴδῃ ὅτι τάχιον τὴν νεαράν αὐτοῦ σύζυγον, ἥτις ἀκριβῶς παρίστα τότε εἰς τὸ θέατρον, εἰσχωρεῖ ἀπαρτήρητος εἰς τὸ ἰδιαιτέρον αὐτῆς κομμωτήριον καὶ κρύπτεται ἐν αὐτῷ. Εὐχερῶς δὲ τις φαντάζεται τὴν ἐκπλήξιν καὶ χαρὰν τῆς μεγάλης τραγωδοῦ, ἥτις, ἀποσυρθεῖσα μετὰ τὴν παράστασιν, ἐνῷ εἰσέτι ἀντήχουν ἐν τῷ θεάτρῳ τὰ φρενητιώδη χειροκροτήματα, εὗρεν ὑπὸ τὰς σκηναϊκὰς αὐτῆς ἀμφιέσεις κεκρυμμένον τὸν νέον Μαρκήσιον.

Τὴν φορὰν δὲ ταύτην οὐδὲν πλέον διεχώρισε τὸ τρυφερόν ζεῦγος, καὶ μετ' ὀλίγον βοδοχρουν βρέφος, τιμαλφὸς τῆς εἰμαρμένης ζωῶν, ἐπέστεψε τὴν ἀνέφελον αὐτοῦ εὐτυχίαν. Ἡ γραῖα Μαρκησία del Grillo, γυνὴ ἀνωτέρα πάσης κοινωνικῆς προλήψεως, καὶ ἥτις περὶ τῆς Ριστόρη, τῆς καταβεβηχάσης τὸν υἱὸν αὐτῆς Σειρήνος, εἶχεν ἀκούσει ἐν τῷ μεταξὺ τὰ βέλτιστα, ἐπεσκεύεθη τότε κρύφα τὴν νύμφην αὐτῆς καὶ τὸν μικρὸν ἔγγονον, τὴν ἐπίσκεψιν δὲ ταύτην διεδέχθησαν προσεχῶς ἕτεραι, καὶ τέλος ἐπήλθεν ἡ συμφιλίωσις πλήρης, καὶ ὁ γάμος ἐτελέσθη ἐκ νέου ἐπισημῶς ὑπὸ τοῦ Καρδινάλιου Κάππα. Καὶ ναὶ μὲν, ἀπέσχε καὶ τούτου ὁ γέρον Μαρκήσιος, ἀλλ' ἀργότερον ὅτε ἡ Ριστόρη ἀπέκτησε καὶ δεύτερον τέκνον, τὴν φορὰν ταύτην θυγάτριον, περιῆλθε τέλος καὶ αὐτὸς εἰς συνάφειαν πρὸς τὴν νύμφην αὐτοῦ, καὶ τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν.

Κατέλιπε δὲ τότε ἡ νέα καὶ χαριτόβρυτος Μαρκησία τὴν σκηνήν, καταλαβοῦσα τὴν περιβλεπτον αὐτῆς ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν, ἐνθα διετέλει ἤδη πασίγνωστος ἕνεκα τῶν προσφάτων συμβάντων, οὐδὲ παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ εἶχε καταστῆ ἡ βασίλισσα τῶν αἰθουσῶν, ὅπως εἶχε πρυτανεύσει τοῦ θεάτρου. Τὸ ἐξοχον αὐτῆς κάλλος, ἡ μεγαλοφύα, καὶ οἱ ὀρμητικοὶ αὐτῆς ἔρωτες ἦσαν ἐν συμπάσῃ τῇ Ἰταλίᾳ ἐφ' ὅλον ἔτος τὸ κύριον θέμα τῆς συνδιαλέξεως, κατὰ τὸ

διάστημα δὲ τοῦτο ἡ νέα Μαρκησία συνέπραττε μόνον εἰς ἰδιωτικὰ θέατρα, καὶ ἐν μικραῖς κωμωδίαις, ὑπὲρ φιλανθρωπικῶν σκοπῶν.

Ἀλλὰ τότε κατὰ τύχην ἐχθροποιήθη ὁ θεατρῶν τῆς πόλεως, ἐνθα παρέμεινεν ἡ Ριστόρη, καὶ παρακληθεῖσα συνέπραξεν αὐτῇ ἐν τινι τραγωδίᾳ πρὸς ὄφελος αὐτοῦ, τὸσον δ' ἐξαισίως ἐξέλαμψε τότε ἡ τέχνη αὐτῆς, καὶ τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ θρίαμβος, ὥστε κατ' ἀνάγκην πλέον ἐσίγησαν πάντες οἱ οἰκογενειακοὶ λόγοι, καὶ ἡ μεγάλη τραγωδὸς ἠκολούθησε τὴν ὁδόν, ἣν προδιέγραφεν αὐτῇ ὁ ἀκτύλος τῆς μοίρας. Πρῶτος δὲ ὁ σύζυγος αὐτῆς, ἀνὴρ ὑπέροχος, παρώτρυνεν αὐτὴν εἰς τοῦτο, θεωρήσας, καὶ δικαίως, ὅτι ἤθελεν εἶναι ἀσυγχώρητον ἐὰν ἀπεστερεῖτο ἡ Ἰταλία ἐνὸς τῶν κυριωτέρων αὐτῆς ἐγκουχημάτων.

Ἦρχ' ἰσε δὲ εὐτῷ καὶ αὐτῆς διὰ τὴν ἔξοχον καλλιτέχνην σειρά θριάμβων. Κατὰ τὸ 1840 εὗρίσκετο ἐν Ρώμῃ, διδάσκουσα κατὰ πρώτην φορὰν τὴν Μύρραν, ἐνῷ οἱ ἐχθροὶ ἐπολιόρκουν τὴν πόλιν. Τὴν παράστασιν διέκοψεν ἡ βοή τῶν τηλεδύλων, καὶ τὸ θέατρον ἐκλείσθη, ἡ δὲ Ριστόρη μεταβληθεῖσα εἰς ἀδελφὴν τοῦ ἐλεύου, ἤρχισε περιτρέχουσα τὰ νοσοκομεία, καὶ τοὺς τραυματικὰς νοσηλεύουσα.

Κατὰ δὲ τὸ 1855 διέβη τὰς Ἀλπεις καὶ ἀφίκετο εἰς Παρισίους. Κατὰ τὸν Ναπολέοντα— «Ὅταν ἡ Γαλλία κρυστολογεῖ, ἡ οἰκουμένη συμπασα πταρνίζεται».— Ἀλλ' ἀληθεῖς ἐπίσης, ὅτι, ἐπινευούσης τῆς Γαλλίας, ὁ κόσμος συμπασ χειροκροτεῖ. Καλῶς ἐγνώριζε τοῦτο ἡ Ριστόρη, καὶ περιβλεπτοῦσα ἤδη ἐν τῇ πατρίδι αὐτῆς, ἐπέζητησε τὴν ἀπωτάτην τῆς μεγαλοφυίας αὐτῆς κύρωσιν ἐν Παρισίοις. Ὑπῆρξε δὲ ἡ ἐπιτυχία καταπληκτικὴ, οὐδὲ ἦν εὐχερῆς τὸ πρᾶγμα, διότι ἐκεῖ ἦνθε ἀκόμη ἡ διάσημος Ραχὴλ. Ἀλλ' ἀκριβῶς τοῦτο συνετέλεσεν ἴσως εἰς τὸν θρίαμβον, διότι τὸ Γαλλικὸν κοινόν, ἔχον ἀφορμὰς παραπένου κατὰ τῆς μεγάλης συμπατριώτιδος, ὑπέδεχθη ἐνθουσιωδῶς τὴν ξένην. Ὁ Λαμαρτίνος ἐξύμνησεν αὐτὴν τότε δι' ἐμπνευσμένης ᾠδῆς, καὶ ἡ Κυβέρνησις προσήνεγκεν ἑκατομμύρια, ἐὰν παρέμεινε διαρκῶς εἰς τὸ Γαλλικὸν θέατρον, ἀλλ' ἐκεῖνη ἀπήντησεν ὅτι ἐγεννήθη καὶ μένει Ἰταλίς.

Θανούσης δὲ μετ' ὀλίγον τῆς Ραχὴλ, ἀπέμεινεν ἡ Ριστόρη ἡ ἀληθὴς πλέον τῆς τραγωδίας σκηπτοῦχος, καὶ περιῆλθεν ἀνευφημομένη τὴν γνωστὴν ὑψηλίον. Πᾶσα περὶ τῆς τέχνης αὐτῆς κρίσις ἢ ἐπικρίσις παρέλκει, διότι πρόκειται περὶ τῆς τελειότητος, ἀλλ' ἰδίως ἐν αὐτῇ ἐθαυμάσθη ἡ ἐξοχος εὐγένεια πάσης αὐτῆς κινήσεως, καὶ ἡ ἀπίστευτος εὐχέρεια μεθ' ἧς μετέβαινεν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς συναισθήματος εἰς τὸ ἕτερον, ἀπὸ τοῦ ἔρωτος εἰς τὸ μῖσος, ἀπὸ τῶν θρήνων εἰς τὸν γέλωτα. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς μετ' ἄλλων ἠθοποιῶν ὤρῳσα, ἐφαίνετο ἀνήκουσα εἰς ἀνώτερόν τι γένος,

οὐδ' εἶχε τι πλέον τὸ ἀνθρώπινον. Ἀγαλμα τοῦ Φειδίου, ἢ μᾶλλον ἀγαλμα τοῦ Θεοῦ, ἐγκλειεῖ πύρινον καρδίαν, καὶ διατυπούσα διὰ τῆς μελωδικῆς αὐτῆς φωνῆς τὰς μυχαϊτάτας αὐτῆς ἐκφάνσεις, μετρητοῦ τοὺς ἀκρατὰς εἰς τὰς σφίρας τῆς ἀθανάτου τέχνης.

ΚΛΕΩΝ ΡΑΓΚΑΒΗΣ



ΑΠΕΘΑΝΕΝ ΕΥΤΥΧΗΣ



Εἰς μάτια φλογερά, μὲ χέρια παγωμένα τοῦ ἔγραφεν. Πού εἶρε τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀποφασιστικότητά; Τοῦ ἔγραφεν ναί. Ὁ θάνατός της εἶναι βέβαιος βήχει τὸ πτωχὸ τῆς στήθος ἐσεσχίζεται καὶ πύει οἴμα. Ὁ ἀποθάνη.

Ποσον θὰ ζήσῃ ἀκόμη; κανεὶς δὲν τὸ εὐρεῖ· ἀλλὰ ἡ ἴδια συλλογίζεται, ὅτι εἰμπορεῖ νὰ ζήσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ εὐτυχῆς.

Τὸν ἠγάπησεν ἀσθενῆς. Δὲν περιέφερε τὰ ὄνειρά της εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ τὰς αἰθούσας. Ἐδῶ μέσα εἰς τὴν λευκὴ παρθενικὴν κλίνην της.

Εἶνε ὁ ἰατρὸς της, νεαρὸς ἐπιστήμων, ὁ ὁποῖος μὲ ἀπελπίσκειν παρακολοῦσε τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἀποθνήσκει ὑπὸ τὴν ὄχι ἀδέξιον, ἀλλ' ἐντελῶς ἀνεπαρκῆ τῆς ἐπιστήμης του θεραπεσίαν.

Προσπαθεῖ νὰ τὴν κάμῃ νὰ πονῇ ὀλιγώτερον. Τῆς φέρει ἄνθη, τῆς φέρει βιβλία, τὰ ὁποῖα τῆς ἀναγινώσκει μὲ τὴν εὐχον φωνῆν του διορθώνει τὸ προσκεφάλαιά της, τὴν ἀποκοιμίζει, τὴν ἐξυπνᾷ, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ τὸν συγχωρήσῃ, ποῦ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τῆς δώσῃ ζωὴν. Θελεῖ νὰ καταστήσῃ, εὐτυχῆς τὰς τελευταίας ἡμέρας της.

Κ' ἐκεῖνη μὲ τὸς δεκαεὶ ἀνοίσεις τῆς ἡλικίας της καὶ μὲ τὸν παγετώδη χειμῶνα τοῦ θανάτου, ὁ ὁποῖος ἐπιτερυγίει τριγύρω της, τὸν ἠγάπησε μὲ ἔρωτα.

Καὶ ἡ εὐτυχία, τὸ πολῦτιμον αὐτὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον δὲν φυτρώνει εἰς ἐδάφη καλλιεργημένα, ἐθαλλεν ὀλέλαμπρος περὶ τὴν κλίνην τῆς ἀσθενούς, μέσα εἰς τὸ νοσοκομεῖον Ἑπταπυργίου, ὅπου ἐνοσηλεύετο ἡ πτωχὴ ὄρφανῆ. Ὁ ἰατρὸς παρηκολοῦθει μὲ ἀγάπην τὸ ἔργον του.

Ἐγνώριζε τὰ βήματα τοῦ ἰατροῦ καὶ ἡ καρδία της ἐπαλλε παλμούς, οἱ ὁποῖοι ἐκλόνοιον τὸ στήθος της τὸ ἀσθενικόν.

Ἐκεῖνος τῆς ὠμίλει διὰ τὴν οἰκογενειάν του, ἡ ὁποία ἦτο μακρῶς εἰς τὰ βάθη τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, διὰ τὰ παιδικὰ του ἔτη, διὰ τὴν πατρίδα του τὴν ἐνέφωνον, ἀλλ' ἡ ἑλληνικωτάτην, διὰ τὰς ἐλπίδας του ὡς ἀνθρώπου καὶ ὡς πατριώτου. Τῆς ἐδείκνυε φιλίαν ἀληθινήν.

Μέσα εἰς τὸν ἐνθουσιασμόν του διὰ τὴν πατρίδα, ἔλεγε πῶς εἶναι πρόθυμος νὰ χύσῃ τὸ αἷμα του δι' ἐκείνην καὶ ἡ μικρὰ ἀσθενῆς ἐσυλλογίζεται— τὴν ἀγαπᾷ, ὅπως τὸν ἀγαπᾷ. . . ἀπαράλλακτα.

Ἐκεῖνη ἐσυλλογίζεται τὴν ὑπερὰ της, ἡ ὁποία ἀπέθανε φυσικῆ, καὶ τὸν πατέρα της, ὁ ὁποῖος ἐπνίγη στὴν Μαύρην θάλασσαν. Τὸν ἐνεθυμίετο,

ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὰ ταξείδια, βράδῃ, πρῶτῃ, μεσάνυκτα, πῶς ἡ χαρὰ ἐπιτερυγίει εἰς ὅλα τὰ πρόσωπα καὶ ἐπειτα πῶς ἡ χαρὰ ἐσθυνε πάλιν μὲ τὸ ταξεῖδι τῶν θαλασσιῶν.

Μὰ τώρα δὲν τῆς ἐφθάναν τῆς Ἑλλῆς αὐταὶ αἱ συνδιαλέξεις· τῆς ἐφαίνοντο ψυχραὶ ἤθελεν ἐκείνη νὰ τῆς ἐμιλῇ ὅπως ὠμίλουσιν οἱ ἄνθρωποι τῶν διηγημάτων ποῦ τῆς ἀνεγίνωσκεν.

Καὶ δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ γράψῃ. Καὶ τί δὲν ἔγραψεν; Ὅλην τὴν ἐποποιίαν τοῦ ἔρωτός της καὶ ἐσημείωνε συχνά:—Ἐγὼ μπορῶ νὰ καυχήθω πῶς θὰ σοε ἀγαπῶ δι' ὅλης τῆς ζωῆς μου. Δὲν θὰ διαψευσθῶ, ἀφοῦ μοῦ μένουσ' ἡμίραι ἢ μὲνες διὰ νὰ ζήσω. Μὰ ἤθελα ἔτη Μοθουσίλειαν, βουναὶ προσκόμματα, πειρασμούς, σίδηρον πυρὸς διὰ νὰ τὰ ὑπερηδῶσω ὅλα καὶ νὰ σοε ἀποδείξω ὅτι σοε ἀγαπῶ.

Ἐπειτα ἔγραψεν ὅτι τῆς ἐπιφυλάττεται μία μεγάλη εὐτυχία, τὴν ὁποῖαν δὲν ἀπῆλαυσεν ἡ μήτηρ της. Ὁ ἀποθάνη εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸ σδανυμένον βλέμμα της, ὁ ἀναπαυθῆ εἰς τὸ ἀγαπητὸν πρόσωπόν του.

Καὶ ἀφοῦ τὸ ἔγραψε, παρεκάλεσε τὴν γραῖαν νοσοκόμον νὰ τὸ δώσῃ εἰς τὸν ἰατρόν.

Ἦρχισεν νὰ τὴν βασανίζῃ ἀγωνία φοβερά! Ὑπελόγιζε τὰ δευτερόλεπτα.

Ἀ... τώρα τοῦ τὸ δίδει, τώρα τὸ διαδίδει, τώρα κλοῖει, τώρα τρέχει νὰ μοῦ πῆ πῶς μὲ ἀγαπᾷ, νὰ μὲ σφίξῃ στὸ στήθος του.

Τώρα... διατὶ δὲν ἔρχεται...

Ἦρχισεν νὰ βήχῃ καὶ τῆς ἦλθε νέα αἰμοπτυσία. Ἀ ναί... Ὅν ἐσκέφθη... Ἀ τὴν ἀχόριστή! θέλει καὶ ἔρωτα, ἀφοῦ τῆς ἐδεῖα τὴν εὐσπλαγχνικὴν καλωσύνην, Ἀχ, ναί, οἶκτον ἐμπνέει!... Τί πικρὸ νὰ ἐμπνέῃ κανεὶς οἶκτον. . . Κλαίει, κλαίει, ἔρχεται ἡ νοσοκόμος καὶ ἀφοῦ τὴν παρετήρησε τρέχει εἰς τὸν ἰατρὸν φοδισμένη.

Ὁ ἀργίατρος τὸν ὁποῖον συναντᾷ κατὰ τύχην πρῶτον, ἔρχεται. Ἐκείνη τὸν βλέπει καὶ λιθοθυμῆ. — Ἀχ! εἶχε δίκην συλλογίζεται. Εἶχε δίκην. Δὲν θέλει πλέον νὰ μὲ περιποιεῖται ἐκεῖνος. Τοῦ ἐφάνη τὸσον τερατώδες. . . ἴσως καὶ νὰ ἐφοδῆθη γιὰ τὴν ὑγίαν του, ὁ ἀνθρώπος.

Ἐυπνᾷ καὶ δὲν βλέπει τὰ ἄνθη τὰ ὑψὰ στὸ ποτήρι της, βλέπει στὴν καθέκλα τὴν νοσοκόμον. Στὴν καθέκλα, ποῦ ἄλλοτε ἐκάθητο ἐκεῖνος.

Πῶς ποιεῖ. . . Σικκώνεται, ὠθεῖ τὴν νοσοκόμον μὲ δύναμιν ἀπίστευτον καὶ λέγει μὲ φωνὴν ἀγρίαν.

— Τί ὥρα ἔδωκες τὸ γράμμα;

Ἐκείνη ἐυπνᾷ, τεντώνεται νυστάγμενη, γασμάται, ἐνῷ τὴν κατέτρωγε τῆς ἀσθενούς τὸ βλέμμα, ἐρευνᾷ τὸ μέγα θυλάκιόν της, καὶ λέγει μισοσκοτισμένη.

— Ἐδῶ εἶνε· ἔχασσεν νὰ τὸ δώσω. Τὸ δίνω τώρα ποῦ θὰ ἔλθῃ ὁ ἰατρὸς. Τώρα βγήκε μὴ στιγμή νὰ σοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ ἰατρικόν καὶ ἔρχεται. Νά, σοῦ ἔφερε καὶ λουλούδια. Πρέπει νὰ ἔτρεξε μακρῶς γιὰ νὰ τὰ εὔρῃ.

Ἀρπάξει τὸ γράμμα, τὸ σκίξει, καίει εἰς τὸ κηρίον τὰ τειριάχιά του καὶ χαμογελᾷ εὐτυχῆς, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἀναπαύονται στὰ ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἐκεῖνος τῆς ἐδύνασε.



Ζωή 'Αλμείδα.  
Φωτογρ. Κ. Κόνσολα.



Ζαΐρα Γ. Θεοτόκη.  
Φωτογρ. Κ. Βίργκερ.



Ματθίλδη Viscardi (Τό γένο: Η. Γέροντα)  
Φωτογρ. Κ. Κόνσολα.



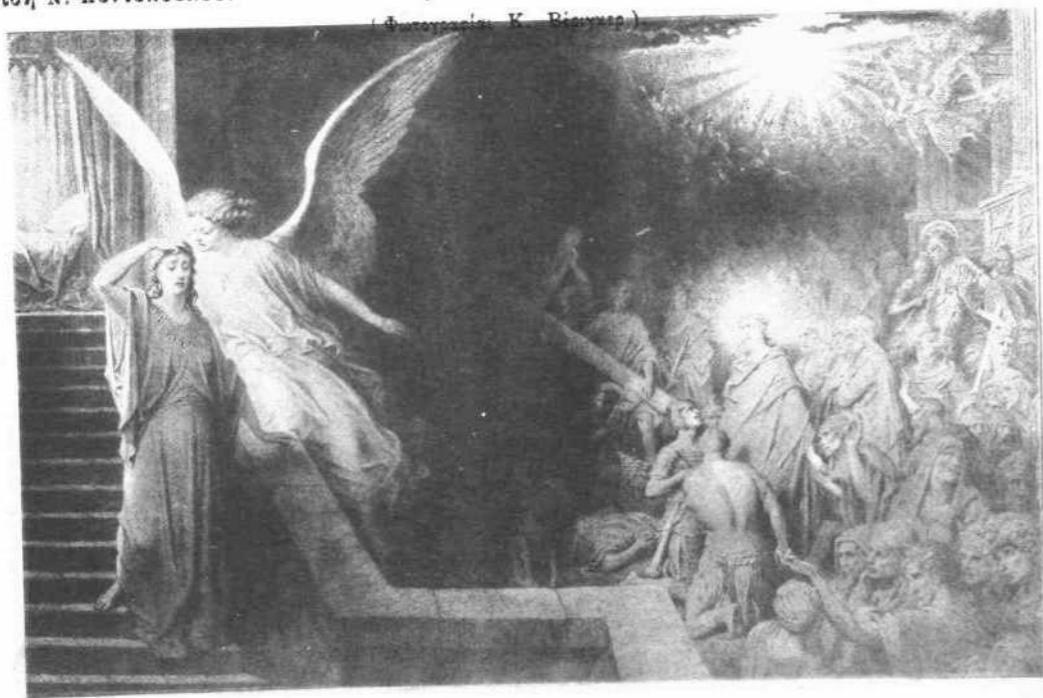
Φαίδων Ν. Κοντοπούλου.



Σοφία Σκανδαλίδου.  
Φωτογρ. Κ. Βίργκερ.



Βαλερία Haus (Τό γένος: Ε. Τσίλλερ)



G. DORÉ.

Πρό του Πιλάτου.

ΕΝ ΤΩ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΩ ΠΙΣΗΣ

Τί βήρος ἀφῆρέθη ἀπό τό στήθος της... τί βήρος! — Πώς είσαι, "Ελλη; καλλιτέρα; τί έταθεσ παιδί μου; ποιές σ' έπικρανε; Υποφέρεις;

— Τώρα όχι. Είμαι εύτυχής τώρα. "Αχ τί εύτυχία. δέν έχασα τήν εκτίμησίν σας, ναί; δέν τήν έχασα. Μου δίδετε τό χέρι σας.

Έκράτησε τήν χεΐρα του ίατρού μέσα εις τός φλογισμένας χείρας της, τήν έφερεν εις τά χείλη της, έστεφανώθη με τά άνθη που της έφερον ο ίατροός και έξηπλώθη επί τών προσκεφαλαίων της ψιθυρίζουσα

— Θεέ μου, τί εύτυχής που είμαι; 'Απεκοιμήθη διά να μη έξυπνήση πλέον και ο ίατροός με ύφος ανθρώπου θριαυβεύοντος, ανέκραξε.

— 'Απέθανεν εύτυχής. Αυτό δέν ήτο έργον της επιστήμης ή το ιδίόν μου έργον.

Κατόπιν εκλάουσε πικρά έγρσε μίσην φίλην. 'Αλλά ή εύτυχία της ήτο άρα γε έργον ιδιόν του!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΑΣ "ΑΤΘΙΔΑΣ"

I

Ζωή 'Αλμείδα.

Ω στην άμυχλοφάρτα την ήλιόπλαστη έμμορριά σου Πόσω ταιριάξ' ή άφραση του πόνου ή γλυκάδα και τών όνειρων ή όσκιές εις τή λευκή θοριά σου και ή χλωμή και ανέγγιχτη της παρθενιάς άρνάδα!

"Ω! στή βασιλικήν αυτή έμμορριά σου τήν ούράνια Ποδ' πένθους τέτοι' δόλιμαρο νέφος την στεφανώνει Πόσω τιμιάζει τούρανοδ' του έβδόμου ή περιηράνια Ποδ' κι αυτό τάστρα πεδ' ήλιό το μέτωπο σηκώνει!

Ναί—τίψη αιθέρια του λευκοδ' τοδ' "Αστεως, ποδ' μοιάζει Κίθε γλυκό σου ανάδειμα ποδ' τόσο συναρπάζει. Σά μουσική Βαγνερική—ναί! ή τριανταφυλλιά σου και δροσοτάλαγη ήψι σου ποδ' ο χιονιάς τήν φλέγει θα μαραινόταν στής χαράς τόν ήλιο, και ή ματιά σου τίποτε πειά δέ θέλεγεν απ' όσα τώρα λέγει.

II

Σοφία Σκανδαλίδου.

Πρό γέλοιου σου ως μαριάτιχη άστράφτει άνατολή Ή και στην όλόχαρη ήψι σου ποδ' λάμπουν ή δροσιές Τριανταφυλλένιες και γλυκιές άνοιχόν έμμορφίδες και ως τήν πεντάμορφην ήψι προβάλλεις ντροπαλή.

Μά μέσα σταδές θαμπωτικόν τόν ήλιον τών ματιών Μιάν ήλλη άπονύχτερη ήψι άγροπτη γροικώ και μέσα στής ασάλευτης γαλήνης τό βροδδ' Κάλποια γοργόνα στα άδντα τών ήπτων τών βαθιών.

Και στην όλόλαμπρη χαρά του άγνινοδ' σου όνειρου Κάποια νεφέλη όλόχρση και διάφανη προβάλλει Με τή μορφή σου, άφρόπλαστη νεράιδα του Φαλήρου! και απ' τόν πλανήτη μας περνά μάγροσθνεμένα κάλλη Σάν άγγελος μελάγγολος, λευκός του Παραδείσου και μοιάζει ουράνιαν έκστασι, και μοιάζει τή ψυχή σου!

III

M. Viscardi.

Εκπ' τα μάδρα μάτια σου χροπτή ή έμμορριά σου Σά λιόπυρο θαμπωτικόν, και ή φλογερή σου νεϊότη' Κεδ' μες τήν ανάλαφρη γαλάζια φορεσιά σου Σάν όρνεονία δροσοπλαστη προβάλλεις πρώτη πρώτη!

Λών' ή λαχτάρα ή κάθε μιά μπρός στα σκληρά σου κάλλη Ποδ' αγαλιματόνον τή λευκήν αυτή κορμοστασιά σου! και όσοι σε ιδούντε δέ φθονούν στον κόσμο μοίραν ήλλη 'Αλλά τή γήν ήπου πατόν τα πόδια τα χυτά σου!

Δέν είσ' όδ' κάμμι' άχνη νεράιδα φαντασιμένη Ξέρη δέν είσ' όδ' στή γή κι' όνειρογεννημένη, 'Ω ήλιοστάλαχτη έμμορριά και ζωτανό λουλοδδι Ποδ' μās μεθάει τό μύρο σου και τό γλυκό σου άγέρι, Ποδ' άκόμα και ζωγραφιστή δέν έχεις ήλλη ταΐρι, Κιόποδ' όδ' τών τραγουδιών σου πρέπει τό τραγοδδι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΗΣΣ

... 'Αλλ' αΐφνης ο οφθαλμός μένει ακίνητος, μυστηριωδώς πως και παρά θέλησιν προσηλούμενος επί παραστάσεως πενθίμου και τρομακτικής θέας. Είναι δε αυτή ή περιήρμος τοιχογραφία του διασήμου Φλωρεντίνου ζωγράφου, γλύπτου, αρχιτέκτονος και ποιητού 'Ανδρέου 'Ορχάνια, κατά τήν ΙΔ' εκατονταετηρίδα ακμάσαντος, ή γ' αστή τῷ ονόματι:

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Παρίστησιν αυτή τόν Θάνατον πτερωτόν, άγκιστρωειδές πόδας έχοντα, κρατούντα δρέπανον και περιβεβλημένον θώρακα σιδηρούν. Χαμηλά δε κείται σωρεία πτωμάτων ανθρώπων οΐτινες άπόλεσαν τήν ζωήν υπό του άναλήτου δρεπάνου βληθέντες' πλείστοι δε τούτων, εκ τών έξωτερικών αυτών σημείων τε και γνωρισμάτων, δεικνύουσι τήν κοινωνικήν τάξιν εις ήν άνήκουσιν. Αντιθέτως δε προς τήν άπισίαν ταύτην θείαν φαίνεται κήποις τερπνός, ένθα τών χρόνων εκείνων άρχοντες και δέσποιναι φαεινώς άναστρέφονται, έτι δε και έρωτικώς, ως υποδεικνύουσι δύο ιστάμενοι έρωτιδείς. Μεταξύ δε αυτών είναι και ο άρχων της Λουκίας, ο περιώνυμος γιβελλίνος πολέμαρχος Καστρούκκιος-Καστρακάνης, έχων έν τή πυγμαή ίερακα, κατά τό κρατούν τόν αιώνα εκείνον έθος: εκ δε τών καθημένων παρ' αυτώ δέσποινών είναι και ή Διάλτα, σύζυγος του εκ Πιστωρίας Φιλίππου Τέδικου, προδόςαντος, ως λέγουσι, τήν πατρίδα αυτού ίνα καταστήση άρχοντα αυτής τόν Καστρούκκιον. Προς τόν εϋθμον και έρωτικόν τούτον όμιλον στρέφεται άκριδώς ο Θάνατος, άπαξιών τας ίκεσίας πληθύος δυστυχών τινων άναπήρων και έπειτών, μάτην επικαλουμένων τό δρέπανον αυτού. Άλλην ώραίαν αντίθεσιν παρουσιάζει όμήγυρις έπιφανών υποκειμένων, μεταβαινόντων εις θήραν έν έξάλλω χωρά και προσκρουόντων καθ' όδόν προς τρία πτώματα βασιλέων: τό μόν είναι τυμπανιαίον, τό δε έν άποσυνθέσει και τό τρίτον σκελετώδες. Έκει δε θσιός τις άσκητής, Μακάριος ο Αιγύπτιος, ως υποθέτουσι, δεικνύει αυτοίς πόσον εύκολος είναι ή από της ζωής εις τόν Θάνατον μετάβασις, ένθ' τέσσαρες μοναχοί φαίνονται άνωθεν της εικόνας θεωρούντες τόν θάνατον μετά ψυχικής ήρεμίας. Και λήγει τό μύρσιμον όραμα διά τινος έπεισοδίου, όπερ πολύ έχει σήμερα τό κωμικόν, ουχι όμως και τότε, εποχήν πίστεως και φόβου: λήγει διά της άρπαγής άγίων τινων καλογραιών, ως άρπάξουσιν ειδεδυθείς δαίμονες. 'Αλλά διατί άρά γε ή φρικώδης και σπαραξικάρδιος αυτή θέα; να έρριψεν ο ζωγράφος τας άγίας καλογραφίας εις τας άγκάλας των δαιμόνων εκ πνεύματος εκδικήσεως, διότι αι καλογραφίαι εκ πολλής αγιότητος δέν έστερξαν

νά πέσωσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ζωγράφου ; οὐδὲν ἄπιθκον. Ὁ αὐτὸς Ὁρκάνιος ἐν τῇ Δευτέρῃ Παροία, τῇ τοσοῦτω παραδόξῳ καὶ ἀλλοκότῳ ἐκείνῳ τοῦ Κοιμητηρίου τοιοχογραφία, δὲν παρέστησε, κατὰ τὸν Οὐαζάρη, 1) τοὺς μὲν φίλους αὐτοῦ μεταξὺ τῶν ἐκλεκτῶν καὶ μακάρων τοῦ Παραδείσου, τοὺς δ' ἐχθροὺς μεταξὺ τῶν καταραμένων, μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων τῆς Κολάσεως ; ταῦτα δὲ ἀπεικόνισε δι' ὑδρογραφῶν καὶ ἐν τῷ περιφρήμῳ τῆς Φλωρεντίας κατὰ τοῦ Ἁγίου Σταυροῦ (Santa Croce). Ἀλλὰ μὴ ἐπισκιαζώμεν διὰ σκανδαλωδῶν ἀγκάλας ὑποθέσεων τὴν μνήμην τοῦ εὐσεβοῦς ἐκείνου καλλιτέχνη, καὶ μὴ λησμονώμεν ὅτι ὁ Διάβολος κυριαρχεῖ κατὰ τὸν Μέσον Αἰῶνα, χρωματίζων τὸ πᾶν εἶναι τὸ ἄρτυμα παντὸς μεσαιωνικοῦ τέχνης ἔργου, ὡς ἔδειξεν ἡμῖν ἡδὴ Ὁ Κάπηλος καὶ ὁ Γάττος, Ὁ Σπινέλλης καὶ ὁ Ἐωσφόρος 2)

Ε. Κ. ΑΣΗΠΙΟΣ



ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΜΟΥ

Ἀφιερῶται εἰς ὅλον τὸν κόσμον

Ποτὲ δὲν μοῦ ἔκαμιν ἐντύπωσην ἢ ἀλήθεια· τὸ ψεῦδος πάντοτε. Μεγαλειτέρα ἰκανότης χρειάζεται διὰ νὰ πλάσῃ τις ἐν ψεῦδος ἢ διὰ νὰ εἴπῃ ἐν γεγονός.

Βάσις τῆς ἀρετῆς εἶναι ἡ ἀγνότης τῆς συνειδήσεως.

Θάρρος ἀνευ θράσους δυσκόλως δύναμαι νὰ ἐννοήσω.

Εἰς τὴν Κων(πολὶν) πλεονάζουν τὰ σκυλιά· ἐν Ἑλλάδι, οἱ ποιηταί.

Πολλῶν βιβλίων ἡ ἐπιτυχία ἐγκεῖται εἰς τοὺς τίτλους· πολλῶν ἀτόμων ἡ ἀξία ἐγκεῖται εἰς τὸ ὄνομά των.

Κανεῖς ἐπικήδειος ρήτωρ δὲν θὰ κατορθώσῃ ποτὲ νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ὕψος τῆς εὐγλωττίας ἐνός. . . ὠρολογίου.

Ὅταν ὁ Θεὸς ἤρχισε νὰ πλάττῃ τὴν γυναικα, περισσότεραν ὕψαν θὰ ἐχρειάσθη βεβαίως διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς. . . γλώσσης τῆς.

Δ. Ι. Κ.

1) Vasari: Vitte dei Pittori, ἐν βίῳ Andrea Orcania.

2) Ὁρκ «Πινακοθήκης», τεύχος Ε', σελ. 100.

ΤΟ ΓΥΜΝΟΝ

ΕΝ Τῇ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΙ

ἘΠΡΩΝΕΙΑΣ μειδίωμα καὶ οἴκτου καὶ καταφρονήσεως χρησιμοποιοῦ ὡς ἀπάντησιν ὁσάκις ἐπὶ τῇ θεῷ γυμνῶν διαμαρτύρονται αἱ σύγχρονοι σεμνότυφοι, καὶ ἡ συναίσθησις μοι ἀρκεῖ ὅτι κατανοῶ τὴν μεγάλην τῆς ἀληθείας ἀξίαν, ἰσταμένης πολὺ ὑπεράνω τῆς πτωχαλαζόνος ὑποκρισίας.

Εἶνε τόσον ταπεινὴ, περικορισμένη, ἀσύμμετρος, καὶ ἀφύσικος ἡ νεωτέρα ἀντίληψις, ὥστε πρὸ τῆς συγκινήσεως τῶν συγχρόνων νευροσπάστων καὶ σκελετῶν, καθίσταται ἀνιαρὰ ἢ ἀνάπτυξις τῶν νόμων τῆς ἠθικῆς ἐλευθερίας· ἐπειδὴ ὅμως, ὡς πάντα τὰ σοβαρὰ νοσήματα, καὶ τὸ προσκείμενον κοινωνικὸν μόλυσμα ἐπιδρᾶ καὶ ἐπὶ τῶν ἰσχυροτέρων πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν οργανισμῶν, διὰ τοῦτο δὲν παρρησιάζομεν τὸν κίνδυνον εὐρυνομένου, ἀλλὰ σπεύδομεν εἰς εὐγενῆ προσηλυτισμὸν, ἀπόστολοι ταπεινοὶ τοῦ φωτός, καὶ διερμηνεῖς τοῦ νόμου ὅστις συνενώνει τὴν ἀνεξαρτησίαν τῶν ἐκλεκτῶν μὲ τὴν ἀφέλειαν τῶν νοούντων καὶ αἰσθανομένων τὸ καλόν.

Τὸ γυμνὸν εἶναι ἡ ἀγνωτέρα ἐμφάνεια τοῦ ἀληθοῦς καὶ φωτεινοῦ, τοῦ μὴ ὑποκειμένου εἰς ἀόριστον ἐπίκρισιν, τοῦ μὴ παρεξηγουμένου καὶ μὴ παραμορφουμένου.

Ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ κάλλος, ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ τιμὴ ἐξωραΐζουσι τὴν ιδέαν, ἀποθεοῦμεναι, διαλάμπουσαι, θριαμβεύουσαι ἐν τῷ γυμνῷ.

Ὅ, τι ἡ ἀνθρωπότης ἐπιδεικνύει τέλειον ἐν τῷ βίῳ τῆς, ἀποτυποῦται γυμνὸν ἐν τῇ πινακοθήκῃ τῆς Ἀθανασίας.

Ἡ ιδέα φαινή, θεσπεσία, νικήτρια, ἀνευ περιθλημάτων καὶ καλύπτρας, ἐμφανίζεται γυμνὴ ἐν τῷ Ὀλύμπῳ, ἐν τῷ Καυκάσῳ, ἐν τῷ Γολγοθᾷ.

Γυμνή, ὡς ἡ ἀνατολὴ τῆς ψυχῆς ἐν τῷ παρθένῳ κόσμῳ τῆς Ἀγάπης.

Γυμνή, ὡς ἡ ἀφελὴς φύσις καὶ ὁ σιγῶν οὐρανός.

Γυμνή, ἐξερχομένη ἀπὸ τὸ μυστήριον καὶ οὐροδρομοῦσα εἰς τοὺς αἰθέρας, παρὰ τὸν γυμνὸν Γαλαξίαν καὶ τοὺς γυμνοὺς τοῦ ἀχανοῦς ἀστερισμοῦς.

Γυμνὸν ἐστὶν ἀλήθεια.

Ἡ ἀρχαιότης εἶναι ἐν ἀπινδάλματῳ γυμνόν.

Τὸ γυμνὸν τῆς θρησκείας καὶ τῆς ἀρμονίας ἐν τῇ τέχνῃ.

Γυμνὸν ἐν τῷ πνεύματι, τῷ βίῳ, τῇ τέχνῃ, τῷ ᾄδει καὶ τῷ χαρακτήρι.

Ἡ Γυμνότης εἶναι ὁ θεσπεσιώτερος συμβολι-

σμός τῆς ὑπεροχῆς, ἣτις πανταχοῦ θριαμβεῖ ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ἡ συναίσθησις, ἀντίληψις καὶ κατανόησις ἀδεσμεύτως καὶ ἐλευθέρως ἐνεργοῦσαι, ἀνακαλύπτουσι διὰ τῆς καλλιτεχνίας τὸ κέντρον τῆς ἐνώσεως τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὕλης.

Καὶ τοῦτο κατόρθωσεν ἡ ἀρχαία τέχνη, ἀποτυπώσασα τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἐν τοῖς ἔργοις.

Εὐλογημένη εἰς τοὺς αἰῶνας ἡ θεῖα αὕτη δύναμις, ἡ συγκρατούσα ἐπὶ τοὺς κοινωνικοὺς καὶ πολιτικοὺς καὶ θρησκευτικοὺς δεσμούς.

Ἡ Γυμνότης εἶναι ὁ ἥλιος τῆς ἀρετῆς, ὁ φωτίζων τοὺς ὀρίζοντας τῆς ἀληθείας, τοὺς ἐνισχύοντας τὴν ἀγωνιώσαν καὶ κλυδωνιζομένην γῆν, τὴν ἐμψυχουμένην οὕτω, ὅπως συναίσθανθῇ τὴν τῶν πάντων γυμνότητα, καὶ μελετήσῃ καὶ ἀναλύσῃ τὸ παρελθόν καὶ τὸ μέλλον.

Ἡ ἀρχαιότης δὲν ἦτο μικροπρεπὴς καὶ σεμνότυφος, ταπεινὴ καὶ πεζή, ἐσκωριασμένη καὶ κοῦφος, κίβδηλος καὶ σεσηπιῦτα.

Ἀλλὰ τιτανώδης, γιγαντιαία, ἐλευθερά, θεῖα. Δὲν ὑπέκειτο εἰς ἐξευτελισμοὺς καὶ κακοπαθείας ἀλλὰ συνεκονιώνει μετὰ πάντων οὐ μόνον διὰ τοῦ αἰσθητοῦ, ἀλλὰ καὶ διὰ συμβόλων, μυστηρίων, ἀπορρήτων καὶ παραβολῶν.

Ἐν παντὶ εἰς γυμνὸς θρίαμβος, προσελκύων τοὺς ἐλευθέρους λαοὺς ἢ εἰς τὴν πικρήγυριν τῆς ἐλευθερίας, ἢ εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἐρεύνης.

Πανταχοῦ πνοὴ ἐλευθερίας, ζωῆς ἀδεσμεύτου καὶ πόθου ὑψηλοῦ. Οὐδὲν τὸ ἄσημον καὶ ακόητος, τὸ φαῦλον καὶ ἀνάμυστον· ἐὰν δὲ ἡ πενιχρά, τυφλὴ καὶ δουλοπρεπὴς νεωτέρα γενεά, δὲν ἠτύχησεν ἐπὶ νὰ ἐννοήσῃ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ πολιτισμοῦ, ὅπερ συνέταξεν ἡ ἔμπνευσις τῆς ἀπολύτου θεότητος, ὅπως δωρήσῃ εἰς τὴν γῆν διὰ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, τοῦτο καταδεικνύει ὅχι τὴν πρόοδον ἀλλὰ τὴν ἀποβαρβαρώσιν, τὴν ἐκχάνωσιν καὶ τὴν πώρωσιν τοῦ σεμνοτύπου κόσμου ἐν τοῖς χρυσοκοσμητοῖς καὶ ἀδαμαντοστολιστοῖς αὐτοῦ περιθλήμασιν.

Ἀποτρόπαιον ἀνάθεμα μοίρας στυγνῆς περισφιγγεῖ τὰ στήθη τοῦ δουλεύοντος ἑλληνοῦ, καὶ προδίδει οὕτως ἀκουσίως τὴν ἱστορίαν, καταδικάζει τοῦ πνεύματός του τὰς ἐλπίδας εἰς ἀφάνειαν, λήθην, μαρασμὸν καὶ θάνατον.

Ὅχι ἀνταρσία καὶ αἵρεσις, ὄχι ἐκκεντρικότης καὶ στάσις καθεστῶτων, ὄχι κωμικὰ καὶ γελοῖα καὶ ἐλεεινὰ εἰσηγήσεις σχολαστικότητος παραποιήσεως, ἀλλὰ σωφροσύνη ὡφειλε ν' ἀποκαλήται ἐν τῇ χώρα τῇ θαυματογόνῳ, ἡ ἀνεξαρτησία.

Εἰδωλολατρεία νὰ κυριαρχῇ, ὄχι ὡς παριστώσιν ἡμῖν ταύτην ὁ φανατισμός, ἡ παράδοσις, ἡ ἀνάθεια καὶ ἡ δουλεία, ἀλλ' ὡς τὴν ὕμνει τὸ

Ἑλληνικὸν πνεῦμα τῆς ἀρχαιότητος, ὅπερ φιλοσοφεῖ ἐπὶ τοῦ Παρθενῶνος, θρηγεῖ ἐπὶ τοῦ Καυκάσου, ἄδει ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου, μαρτυρεῖ ἐπὶ τοῦ Γολγοθᾷ, καὶ θριαμβεῖ ἐν τῇ ἀθανασία.

Ὁ νοῦς ὁ δαιμόνιος, ὁ μειδιῶν διὰ τῶν χειλέων τοῦ Ἐρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους καὶ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Μήλου.

Νοῦς ἐμπνέων τὸν Φειδίαν ὅπως μεγαουργήσῃ εἰς τὴν συμβολικὴν ἐξέλιξιν τοῦ ἀνθρώπου βίου.

Ὅχι πολυπύχους κρηδέμενους καὶ ἀλουργίδας καὶ πυκνὰς ἐσθήτας, σάβανα εὐτελεῖ τοῦ γήρατος· ὄχι στολὰς ποικιλοκόσμου καὶ ζηνοτρόπους ἀποκρυσταλλοῦσας τὴν θνησιμαίαν ἕβην, καὶ τὰ φασματώδη τῆς καλλονῆς λείψανα, ἄγωνα, ζήρᾶ, ὀστεώδη, ψυχρὰ ἐν διαρκεῖ νάρκῃ, ἐστρωμένα καὶ μυρόλουστα, οὔτε πλαστικότητες ψευδεῖς, νεκρά, νοσογόνοι.

Ἰδοὺ διατὶ οἰκτεῖρω τὰς χαριτοβρύτους σκιάς, ὅταν ὁμιλῶσιν ἀσεβῶς, ὅταν κρινώσιν ἀμαθῶς καὶ ἐπιπολαίως καὶ ἰδίως ὅταν ὑποκρίνονται.

Οὐδαμῶς ὁ ἀρχαῖος Ἕλληνας ἐξηρτέλεισε τὸ γυμνόν, διότι ἐσέβετο, κατενόει καὶ ἐξύψου τοῦτο.

Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλου ἡ σημερινὴ γενεά εἶνε ἄρα γε ἀξία τῆς ἀγνότητος τοῦ γυμνοῦ τούτου ; Ἄβυσσος προλήψεων περιεκάλυψε τὸν νεώτερον βίον ἐν τῷ ἐρέθει, ἐγκαταλιποῦσα διὰ τὴν ἱστορίαν, τὴν ἀγρυπτικὴν φαινομενικότητα, τὴν ἀπάτην καὶ τὸν ταρτουρισμὸν.

Ἡ αἰδώς τῶν νεωτέρων εἶναι ἐλάττωμα παναθλῶς κορεννύμενον ἐν τῇ προσποιήσει.

Τὸν σεμνὸν χαρακτηρίσατε, οὕτως ἐμφανίζομενον, ὡς φαῦλον, καὶ ἂν τολμήσῃ νὰ διαμαρτυρηθῇ διὰ τὰς «Νεφέλας» καὶ τὴν γυμνὴν Ἀφροδίτην, μὴ σκεφθῆτε πλειότερον· πύσατε ἐν τῷ προσώπῳ του ἐν κοινωνικὸν αἴσχος, καὶ ἂν ἡ συνείδησις ἠρεμοῦσα δὲν ἀντιπαχθῇ τῶν ἠθικολόγων, μὴν ἀπελπισθῆτε ἐν τῷ ὑψηλῷ πόθῳ· διατηρήσατε ἄσθεστον τὴν ἐστίαν τοῦ ἑλληνικοῦ φωτός ὅπως φωτίζῃ τὰ συντρίμματα τῆς γυμνότητος.

Δὲν ἐνθουσιῶ διὰ πρόοδον περιεκαλυμμένην.

Ἐνόσω οὐδεὶς τολμᾷ νὰ καινοτομήσῃ μέγας νοῦς, ἀφαιρῶν τὰ σάβανα καὶ ἐλευθερῶν τὰς γενεὰς ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς καλύπτρας, ἡ σεμνοτυφία θὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἡ ταπεινοτέρα ιδιότης λαῶν ἀνελευθέρων καὶ κούφων.

Τὸ γυμνὸν θὰ διαλάβῃ ὅποτε θριαμβεύωσιν αἱ ἱερώτεραι ἀρχαὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ὅποτε ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ κάλλος ἀναστηθῶσιν, διότι τεθαμμένα ἤδη κείνται εἰς τὸ παρελθόν, ἐνθα ἡ ἀληθὴς κοίμαται ζωὴ.

Ὅταν ἐξυπνήσῃ ἐκεῖνο, τότε θὰ κατανοηθῇ ἐὰν γυμνὸν σημαίνει ἐλευθερία, καὶ ἐὰν ὁ ἠθικός ἀνθρώπος πρέπει νὰ ἐρυθρᾷ ποτὲ πρὸ αὐτοῦ.

ΑΛΚΥΩΝ

## ΠΑΛΑΙΟΝ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟΝ



ΠΕΦΑΣΙΣΑ ἔπειτα ἀ-  
πὸ δέκα ἔτη νὰ ἀνοίξω  
ἓν παλαιὸν συρτάρι.

Τὰ δέκα αὐτὰ ἔτη  
ὑπῆρξαν ἔτη νεανικῆς  
τρικυμίας.

Καὶ τώρα, πρώτην  
φορὰν ἡ καρδιά καὶ ὁ  
νοῦς συμφώνουν· ἀλλ'  
ἡ συμφωνία τῶν αὐτῶν

ἀπέβλεπεν φεῦ! εἰς τὴν λήθην τοῦ παλαιοῦ ἐρ-  
μαρίου. Ὁ Πανεπιστημιακὸς βίος, αἱ πρώται  
συγκινήσεις τοῦ νέου κοινωνικοῦ καθεστώτος, μὲ  
εἶχον ἀπορροφήσῃ εἰς ὁλοκλήρου. Αἱ ἀλλεπάλ-  
ληλοι ἐντυπώσεις εἶχον δημιουργήσῃ ἐν περι-  
βάλλον πολὺ διάφορον τοῦ περικλειομένου εἰς  
τὰς τέσσαρας ἐκεῖνας μικρὰς παλαιὰς σανίδας,  
ἓνα ὀρίζοντα τὸν ὅποιον ἀπετέλουν ὄνειρα κυανᾶ,  
σιλουέται παρθενικῶν μορφῶν, ἐλπίδες ἀπέρανται  
ὅσον καὶ τὸ στερέωμα! Καὶ παρήλθον τὰ δέκα  
αὐτὰ ἔτη, καὶ προχθὲς εἰς μίαν ἐκρηξίν στενο-  
χωρίας ψυχικῆς, ἐν ᾧ ὁ οὐρανὸς εἶξω ἦτο ζωώ-  
δης καὶ ἡ βροχὴ συνέθετε τὸ αἰώνιον παράπονόν  
της ἐπὶ τῶν ὑλοπινάκων, δὲν εἰξεύρω πῶς μοῦ  
ἦλθεν ἡ ὄρεξις νὰ ἀνασκαλεύσω μνημεῖα περασ-  
μένης ἐποχῆς, νὰ ἀνατινάξω κόνιν ἑτῶν καὶ νὰ  
μελαγχολήσω ἐνώπιον παλαιῶν ἀντικειμένων.

Ἄναψα ἐν κηρίον, ἐκλείσα καλὰ τὴν θύραν  
καὶ ἡ ἐκταφὴ ἤρξατο...

Ὁσμὴ εὐρώτος μὲ προσέβαλε. Εἶνε ἡ ἰδαι-  
τέρα ἐκεῖνη ἀπόπειρα, τὴν ὅποιαν δημιουργοῦν  
τὰ ἔτη τῆς στασιμότητος, τῆς ἀταραξίας.

Ἔτριξε, ἐστέναξε τὸ συρτάρι εἰς τὴν πρώτην  
στροφὴν τοῦ κλειδίου. Ὡ ἀφελύτως οὕτω θὰ ἔτρι-  
ζαν καὶ τὰ ὅσα εἰσοδήποτε παλαιοῦ τάφου,  
ὅταν ὁ νεκροθάπτης θὰ ἀνέσκαπτεν αὐτὸν πρὸς  
ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων.

Αἱ χεῖρές μου, ἱερόσυλοι τόσοι πενθίμου γα-  
λήνης, ψαύουσιν ὅ,τι συναντῶσι· χειρόγραφα καὶ  
σημειώσεις καὶ ἀντικείμενα ἀσήμαντα τῆς παι-  
δικῆς ἡλικίας ἀντιπαρέρχονται ὑπὸ τοὺς δακτύ-  
λους μου καὶ εἰς ἐκάστην συνάντησιν διακρίνω  
ἐν ὄνειρον θνήσκον, μίαν ἐλπίδα ταφείσαν, ἓνα  
πόθον ἀνιστάμενον. Κόσμος ὁλόκληρος, ἀπὸ τὸν  
ὅποιον μὲ εἶχε σύρει πολὺ μακρὰν ὁ δεκαετής  
βίος, ζωντανεῖται πρὸ ἐμοῦ σκηναῖς καὶ ἐπεισόδια  
βίου ἀφελούς, ἀπηλλαγμένου τῶν πικριῶν καὶ  
ἀπογοητεύσεων τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Μία ἐπιγραφὴ ἐλκύει ἰδιαίτερος τὴν προσο-  
χὴν μου. Ὁ χάρτης εἶναι ὑποκίτρινος, φέρων  
προφανῶς τὰ σημεῖα συχνῆς χρήσεως.

Καὶ ἀναγινώσκω: «Νίνα».

Ὡ, τώρα τὴν ἐνθυμοῦμαι καὶ μίαν φωτιστεφάνη  
νομίζω ὅτι περιβάλλει τὸ ὄνομά της. Τὴν ἀνα-

πολῶ, μικρὰν, ἀθῶαν, χαριτωμένην, καὶ μὲ τὰ  
ξέπλεκα μαλλιά, νὰ μὲ βοηθῇ εἰς τὰ ἰχνογρα-  
φικὰ σχεδιάσματα, εἰς τὰ ὅποια ἤμην τόσο  
ἀδέξιος, καὶ νὰ τὴν βοηθῶ κ' ἐγὼ προθυμότετα εἰς  
τὴν διευθέτησιν τῶν μακροτάτων βοστρύχων της.

Καὶ ἐγὼ, ὁ γράψας ἔκτοτε ἑκατοντάδας σε-  
λίδων, ὁ μελετήσας τόσον τὴν γυναῖκα, ὁ ἀφη-  
γηθεὶς ἱστορίας σατυρικῆς καὶ σαρακτικῆς, εὐ-  
ρίσκω ὅτι δὲν ἔγραψα τίποτε, ὅτι τὸ ὠριότερον  
διήγημά μου δὲν ἔγραψα εἰσέτι.

Λαμβάνω τὸ χειρόγραφο· τὸ ἀναγινώσκω. Ἡ  
μελάνη εἶναι ἀπεσθεσμένη σχεδόν, ἀλλὰ πόσον  
ζωηρὸν διατηρεῖται καὶ ἄσβεστον τὸ αἶσθημα τῆς  
φιλίας! Αἱ λέξεις εἶναι κακογραμμένοι, ἀνορ-  
θόγραφοι· ἀλλὰ πόσον εἰλικρινεῖται προοίδιον,  
τόσον σπανίαν σήμερον, ὅτε αἱ ἀνορθογραφαὶ  
τῆς καρδίας καὶ τῶν ἡθῶν μᾶς ἐπλημμύρισαν.

Καὶ δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀποσπασθῶ τοῦ χειρο-  
γράφου ἄνευ δακρύων, ὅταν κάτωθεν τοῦ τρυ-  
φεροῦ σημειώματος ἀνέγνωσα:

«Ἀπέθανε τὴν 1 Μαΐου 1889.»

Τὴν φράσιν εἶχε γράψῃ χεῖρ τρέμουσα· ἀλλ'  
ἀμφιβάλλω ἂν ἡ χεῖρ μου τότε ἐσημείου τὴν  
ἐπιτυμβίαν ἐκεῖνην ἐπιγραφὴν τοῦ πρώτου μου  
χειρογράφου καὶ τοῦ πρώτου μου ἐρωτος περισ-  
σότερον τρέμουσα ἢ σήμερον, ὅτε συγκαλύπτω  
τὸν χάρτην ἐθρήνησα δύο ἐποχὰς—ἐκεῖνην καὶ  
τὴν σημερινήν.

Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

## ΛΑΤΡΕΙΑ

Ἀλάλητος λατρεύω—ἀλλοίμονον!  
μῖαν ὠμορφιὰν ἀμαρτωλὴ καὶ πικραμένη,  
ποῦ γιὰ τὸν κόσμον καὶ ἂν μαράζισεν,  
ἀμάραντη γιὰ μένα πάντα μένει.

Ἐναν καιρὸ μὲ ἀγνὴ κατάνυξι,  
προσκυνητῆς πιστός, τὴν πρώτην προσευχὴν μου  
σὲ μίαν λαμπρὴν ἐκκλησίαν ψιθύριζα  
μὲ ἀνέσπερη φεγγαβολὴ μὲσ' ἢ τὴν ψυχὴν μου.

Τώρα κουσάρτοι ἔεθεμέλιωσαν  
τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἱεροσούλων μαῦρα χεῖρια  
τὴν Ἁγία Τράπεζαν ἐδεδήλωσαν  
κέθρυμματίσαν τὰ χρυσὰ της τὰ ἐσφέτρια.

Μὰ ἐκεῖ, μίση' ἢ τὰ ψυχα συντρίμματα,  
ἢ ἐκκλησίαν λαμπρότερην ἔμπροστά μου πόλι  
μὲ ὠρατὰ στολίδια καὶ εἰκονίσματα  
θαμπώνοντας τὴν φαντασίαν μου ἔεπροβάλλει.

Καὶ γονατίζω μὲ κατάνυξι,  
μὴ Παναγίαν θλιμμένην ἀσπάζεται ἡ ψυχὴν μου  
καὶ ἢ τὴν καρδίαν μου ἀνθοῦν νεκρὰνθεμα,  
ἢ ἂν ψιθυρίζω τὴν αἰώνια προσευχὴν μου.

Ἀλάλητος λατρεύω—ἀλλοίμονον!  
μῖαν ὠμορφιὰν ἀμαρτωλὴ καὶ μισημένη,  
ποῦ γιὰ τὸν κόσμον καὶ ἂν ἀπέθανεν,  
ἀθάνατη γιὰ μένα πάντα μένει.

Ι. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ



ΣΜΙΕΡΑΤΣΚΗ.

Τὸ τραγοῦδι τῆς σκλάβας.

(Ἐκλογὴ)







ΕΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

## ΔΟΜΙΝΙΚΟΣ ΜΟΡΕΛΛΗΣ



Ν ἐκ τῶν φωτεινότερων γεγονότων διὰ τῶν ὁποίων θὰ σημειωθῇ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς καλλιτεχνίας ἡ ἀρχὴ τοῦ εἰκαστοῦ αἰῶνος, εἶνε ἢ ἄρτι συντελεσθεῖσα εἰς τὴν Ἀγγλίαν πολυτελεστάτη, ἀλλὰ καὶ ἀριστοτεχνικὴ ἔκδοσις τῆς Ἀγίας Γραφῆς εἰκονογραφημένης. Συνειργάσθησαν εἰς αὐτὴν οἱ ἐπιφανέστεροι τῶν συγχρόνων ζωγράφων τῆς Δύσεως, ὁ Benjamin Constant καὶ ἄλλοι, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ἐπιφανέστατος εἰς τὴν ἀναπαράστασιν τῶν ποιητικῶν σκηνῶν τῆς ἱερᾶς ἱστορίας εἶνε ὁ Δομίνικος Μορέλλης, ὁ γηραιὸς—ὑπερέβη ἤδη τὸ 75 ἔτος—ἐκ Νεαπόλεως διδάσκαλος τῆς τέχνης.

Εἰς τὴν ἐν Λονδίῳ πινακοθήκῃ τῆς Ὀλλανδικῆς Καλλιτεχνίας ἐξετέθησαν πρὸ μηνὸς περίπου τὰ σχέδια καὶ οἱ διὰ μολυβδίδος πίνακες τοῦ διαγωνισμοῦ διὰ τὴν εἰκονογράφειν τῆς Βίβλου. Μόλις δὲ ἐπεσκέφθη τὴν ἐκθεσὶν ταύτην ὁ μέγας τῆς Ἀγγλίας ζωγράφος, ὁ Βέλγος τὴν καταγωγὴν, Ἄλμας Ταδέμα, ἔσπευσε νὰ γράψῃ πρὸς τὸν Μορέλλην ἐνθερμον, ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν, λέγων :

«Ἐσώσατε τὸν διαγωνισμὸν μας ! Εἰς τὴν «Σαλώμην μετὰ τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ», βεβαίως σὰς ὠδήγησε κάποια γυναικεία καρδιά. Ἐκεῖνος ὁ «Ἄσματος Υἱός»—πῶς τὸν ἐφραντάσθητε ! Ὅλοι αἱ εἰκόνες σας εἶνε ἀποκαλύψεις. Σὰς εὐχαριστῶ, σὰς εὐχαριστῶ, διὰ τὴν εὐφροσύνην μετὰ τὴν ὁποίαν ἡ τέχνη σας ἐγέμισε τὴν ψυχὴν μου.»

Ὁμιλῶν δὲ καὶ διὰ τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ τῶν ἔργων τῶν ἄλλων συναγωνιζομένων, ὁ Ἄλμας Ταδέμα τὰ χαρακτηρίζει ὡς μικροῦ λόγου ἕξις. «Ἐγχοῦν καὶ αὐτὰ σπινθήρας μεγαλοφυΐας, ἀλλὰ ἀραιούς. Ἐνῶ εἰς τὴν ἰδικὴν σας συλλογὴν «Ὁ Χριστὸς ἐξερχόμενος ἀπὸ τὸ Πραιτώριον» ὁποῖα σελίς !» Γράφει κατόπιν καὶ διὰ τὰ ἰδικά του ἔργα ὁ Ταδέμα ἐκφράζων ἐνδοιασμούς διὰ τὴν ἐπιτυχίαν καὶ προσθέτει : «Ἄλλ' ἰδοὺ ! προβαίνομεν σύντροφοι εἰς τὸν ἀγῶνα. Τοῦτο μὲ κάμνει νὰ ὑπερηφανεύωμαι, διότι εἴσθε πραγματικῶς ὁ βασιλεὺς τοῦ λευκοῦ καὶ τοῦ μαύρου εἰς τὸ σχέδιον».

Οἱ λόγοι οὗτοι τοῦ Ἄλμα Ταδέμα ἦσαν φάρμακον ἀναισθησίας διὰ τὸν Μορέλλην, ὅστις ἀπὸ μηνῶν κατάκειται ἀσθενὴς εἰς τὴν γενέτειράν του Νεάπολιν, πρὶν τὸ ἐργαστήριον ἀπὸ τὸ ὁποῖον τόσα ἀριστουργήματα ἐξῆλθον.

Ὁ Μορέλλης εἶνε γερουσιαστὴς τῆς Ἰταλίας καὶ μίς ἀπὸ τὰς δόξας τῆς. Ἀλλὰ πόσον ὀρόμον ἐδέχθη νὰ διανύσῃ ὁ καλλιτέχνης διὰ νὰ φθάσῃ

## ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

μέχρι τῆς πύλης τῆς δόξης, ἥτις τὸν ἐλάλει μὲ ἀνοικτὰς τὰς ἀγκάλας, ἀϊωνίως ὀπισθεβαττοῦσα !

Παιδίον καὶ ἔφηβος ὁ Μορέλλης, πῆτε μουνητρωμένων μετὰ κάρβουνο τοὺς τοίχους τοῦ προέσταμένου του κατασκευαστοῦ ὀργάνων τῆς Φυσικῆς καὶ πῶτε ἀκολουθῶν τὰ ξηρὰ καὶ ἄγρια μολύβια τῶν διδασκάλων εἰς τὴν σχολὴν τῆς ζωγραφικῆς, διήλθε δι' ἀπέριων στερήσεων. Καὶ ἦτο εἰκοσαετής ἤδη, ὅτε ἀνταμειφθεὶς μὲ βραβεῖον 150

ἀναδίφρασις τῶν παλαιῶν βιβλίων, ἐν εἰς ἐκτυλίσσονται οἱ μεσαιωνικοὶ θρύλοι, ἐναλλάσσεται μετὰ τὴν θωπεῖαν τοῦ χρωστικῆς ἐπὶ τῆς ὀθόνης. Καὶ διηγωνίζετο περὶ τῶν πρωτείων εἰς τὴν σχολὴν τῶν Ὀρειῶν Τεχνῶν ὁ μελαγχροινὸς μετὰ κατόμαυρα φρύδια Μορέλλης, μετὰ τὸν ξανθὸν καὶ ἀσθενικὸν Σαπονέριν, ὅστις ἀπέθανεν ἀπὸ φθίσειν νεώτατος ἀκρίμῃ. Χάνει δὲ ὁ Μορέλλης τὴν ὑποτροφίαν διὰ τὴν Ῥώμην, διότι ἔδωκε τὴν



Δ. ΜΟΡΕΛΛΗΣ

Ἄραψ τραγουδιστής.

φράγμα διὰ μίαν σύνθεσιν τοῦ ἐμπνευσμένην ἀπὸ τὸν Δάντην, τοῦ «Ἀγγέλου διαπερημεύοντος τὰς ψυχὰς ἐκ τοῦ καθαρτηρίου», μετέβη εἰς τὴν Αἰωνίαν Πόλιν διὰ νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ τὰ ἀριστουργήματα τῆς τέχνης. Μένει ἓξ μῆνας εἰς τὴν Ῥώμην καὶ ἐπιστρέφει φέρων ἐν ἑαυτῷ τὸ θεῖον πῦρ εἰς τὴν Νεάπολιν, ὅπου μὲ ἓνα συνάδελφον, τὸν Βικέντιον Πετροτσέλλην, ἐνοικιάζων ἐν μικρῶν ἐργαστήριον εἰς ἀπόκεντρον ὄρομον.

Ἐκεῖ ἐργάζεται, μελετᾷ καὶ ὀνειροπολεῖ ἡ

ἰδικὴν του σύνθεσιν εἰς ἓνα ἀχάριστον συμμαθητήν, ὅστις ἐβραβεύθη χάρις εἰς τὴν ἐργασίαν ἐκείνου. Ἀλλὰ ὅταν χάνει τὴν ἐλπίδα. Μετὰ τὴν ψυχὴν γεμάτην ἀπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ Βύρωνος ἐπιχειρεῖ νὰ ζωγραφίσῃ τὴν σκηνὴν τοῦ φιλήματος ἀπὸ τὸν «Πειρατὴν». Φορτώνεται ἐν καιρῷ νυκτὸς τὸν μέγαν πίνακα καὶ συσπυρῶμενος ὑπὸ τοῦ συμμαθητοῦ ὅστις τῷ ἐχρησίμευεν ὡς ἀνδρικὸν πρότυπον, πηγαίνει εἰς τὸ σπίτι μιᾶς νεαρᾶς καὶ ὠραίας ἐξαδέλφου του, εἰς τὴν ὁποίαν



«πὰς συμμαχικὰς Δυνάμεις τῆς Ἑλλάδος τὴν ἀπέλευθέρωσιν τῶν ἐν Τουρκίᾳ Ἑλλήνων τῆς ἡμετέρας καὶ τῆς Οὐλάτης, τῶν λαθόντων μέ-»  
 «ρος εἰς τὴν ἀπέλευθέρωσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀποκλεισθέντων ἐκτὸς τῶν ὁρίων αὐτῆς καὶ τὰ ἠπάνδεινα ἤδη πασχόντων διατάξῃ ἵνα ἐπι-»  
 «στραφῶσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅσαι ἀρχαιοτάτες ἐπὶ Τουρκίας ἀφιεθῆσαν ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τοῦ λόρδου Ἐλγιν, ἵνα τεθῶσιν εἰς τὰς θέ-»  
 «σεις τῶν εἰς τὸν Παρθενῶνα καὶ τοὺς λοι-»  
 «ποὺς ναοὺς τῆς Ἀκροπόλεως.»

Ἐν Ἀκροπόλει τῇ 6 Ὀκτωβρίου 1875.

Τῆς ἡμετέρας Β. Ὑψηλότητος ἐλάχιστος θεράπων

**Ζήσης Σωτηρίου**  
 ἀρχιφύλαξ τῶν ἀρχαιοτήτων.

Τὰ ὄσα τοῦ ἐνθουσιώδους καὶ ἀπλόκου φύ-  
 λακος τοῦ Ἱεροῦ Βρόχου, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν ἀγα-  
 στήν ἀφέλειαν ἐνέκλεισεν εἰς τὴν ὀλιγόλογον ἀϊ-  
 τήσιν τοῦ δύο μεγάλα ὄνειρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ  
 ὀλοκλήρου, θὰ ἐσκιρτήσῃ βέβαια ὑπὸ χαρᾶς, ὅταν  
 πρό τινων μηνῶν ἐφθασῇ εἰς τὴν σκοτίαν τοῦ  
 ἀγνώστου τάφου τοῦ τοῦ ἀγγέλματος τῆς ἀναρρή-  
 σεως τοῦ Ἐδουάρδου εἰς τὸν Βρετανικὸν θρόνον.  
 Καὶ τώρα καὶ πάλιν θὰ σκιρτήσῃ, ἀλλὰ —  
 ἀλλοίμονον! — καὶ πάλιν ἀνωφελῶς καὶ ἀκάρ-  
 πως, μὲ τὴν νέαν ἀναγγελίαν.

Καὶ ποῖος εἰςδεύει ἂν, μέσα εἰς τοὺς κύκλους  
 τῶν ἐτῶν, θὰ δώσῃ ποτὲ ἡ Μοῖρα εἰς τὴν σκιάν  
 τοῦ ἀγαθοῦ ἀρχιφύλακος ν' ἀφίσῃ καμμίαν σε-  
 ληνοφώτιστον νόκτα τὴν αἰώνιαν γαλήνην, εἰς  
 τὴν ὅποιαν κοιμᾶται, καὶ ν' ἀναθῇ τὰς λαζευτὰς  
 βαθμίδας διὰ νὰ θαυμάσῃ, ἀγαλλομένη καὶ ὑπε-  
 ρήφανος, τὰ ξενιτεμμένα γλυπτὰ, παλινοστή-  
 σαντα ἐπὶ τῶν ἀετωμάτων τοῦ ἀριστοτεχνήματος  
 τῶν αἰώνων!

**ΤΑ ΔΥΟ ΘΕΑΤΡΑ**

**Κ**ΙΝΗΣΙΣ πυρετώδης, ζύμωσις γοργή, γίνεται  
 αὐτὰς τὰς ἡμέρας λογισμοὶ ἐντείνονται,  
 ψυχαὶ δημιουργοῦν, καρδίαι πάλλουσιν παλμούς  
 ἀγωνίας καὶ προσδοκίας, κ' ἐλπιδες φαιδραὶ ἀπο-  
 τυπώνουν μειδιάματα μελλόντων θριάμβων ἐπὶ  
 τῶν γύρω μορφῶν.

Δύο σκαπάναι, ἀπὸ δύο διάφορα σημεία τῶν  
 προπόδων ἐνὸς βουνοῦ, ἤρχισαν ν' ἀνοίγουν δύο  
 δρόμους πρὸς τὴν κορυφὴν του, ξεριζώνουσαι καὶ  
 καταρρίπτουσαι ἀκάνθας καὶ τριβόλους.

Εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ ἀπαστράπτει  
 κατὰλευκον τὸ μεγαλεῖον τοῦ ναοῦ τῆς Μελο-  
 μένης, τοῦ κατακλειστού ἀπὸ χρόνους χρόνων.

Καὶ αἱ σκαπάναι αἱ ρυμωσόμεναι εἶνε χρυσοὶ ἢ  
 μία, ἢ ἄλλη σιδηρᾶ. Ἐπὶ τοῦ ἐλάσματος φέρει  
 καθεμία ἐγκεχαραγμένον ἔμβλημα: Δύραν αὐτῆ,  
 ἐκείνη Στέμμα.

Καὶ ἡ Μοῦσα, αὐστηρὰ καὶ γλυκεῖα, ἀπὸ

τοῦ περιστύλου τοῦ δυσπροσίτου ναοῦ τῆς, εὐ-  
 λογεῖ τὸν ἰδρωτὰ τῶν πιστῶν τῆς καὶ στέκει μὲ  
 τὴν κλεῖδα τοῦ ναοῦ εἰς τὸ χεῖρ καὶ προσμένει,  
 προσμένει. . .

**ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ**



Ἐργον, Ἰούλιος.

**Ἀγαπητὴ «Παναγοθήκη»,**

Αὐτὴν τὴν φοράν θὰ σοὺ ὁμιλήσω διὰ κάτι  
 ἄλλο, παρὰ διὰ μουσικὴν. Ἐκτὸς ἐν συμφωνίᾳ  
 μαζί μου, ὅτι μουσικὴ εἶνε καθε ἄμεσος ἀλλ'  
 ἁρμονικὴ ἐκφρασις κάποιου βαθέος αἰσθήματος,  
 ὠραίου πάντοτε.

Νομίζω ὅτι μόνον ὑπ' αὐτὴν τὴν ἐποψίαν εἶνε  
 ὑποφερτὴ ἡ ζωὴ, ὅταν διπλαθὴ κατορθώσωμεν νὰ  
 τὴν ἀνυψώσωμεν εἰς μίαν διηγετικὴν λατρείαν τοῦ  
 Ὁραίου, μίαν λατρείαν ἐκδηλουμένην δι' ὠραίων  
 πράξεων, καὶ ὠραίων λόγων, καὶ ὠραίων κινή-  
 σεων, καὶ ὠραίων σκέψεων, ἢ ὅποια νὰ ᾖ τὸσον  
 βαθεῖα καὶ τὸσον εὐκρινής, ὥστε νὰ ἔχῃ τὴν δύ-  
 ναμιν νὰ ἐξευγενίσῃ, καθε τι τὸ ὅποῖον ἐγγιζόμεν.

Μίαν τοιαύτην λατρείαν ἐποθήσαμεν νὰ ἀρυ-  
 πνίσωμεν ἐδῶ, ὅπου οἱ βωμοὶ τοῦ Ἀπόλλωνος,  
 εἰς χρόνους μακρυνούς, εὐώδιζον πάντοτε ἀπὸ  
 τοὺς καπνοὺς τῶν θυσιῶν. Θέλωμεν νὰ βοηθη-  
 σωμεν τὰς χεῖρας τῆς Ἑλληνίδος νὰ ἐργάζωνται  
 ὠραῖα ἔργα, νὰ βοηθώσωμεν ἀκόμη τὴν καρδίαν  
 τῆς ν' ἀγαπᾷ τὰ ἔργα αὐτά, διότι θὰ εἶνε σύμ-  
 φωνα μὲ τὴν φύσιν τῆς πατρίδος τῆς, θὰ τῆς  
 ἐνθυμίζουσι τὰ ἄνθη τὰ ὅποια ἐσύναξεν εἰς τοὺς  
 ἀγρούς τὴν ἀνοιξίν, τοὺς κορμούς τῶν ἐλαιῶν εἰς  
 τὰς ρίζας τῶν ὀπίμων ἐκάθισεν. Θὰ τὴν ἀδελ-  
 φόνουν μὲ ὅλας τὰς ἄλλας Ἑλληνίδας, τῶν  
 ἐπαρχιῶν, τῶν χωριῶν, τῶν ἀγρῶν, διότι ὅλων  
 αἱ ψυχαὶ θὰ συνενεῶνται εἰς κοινήν λατρείαν τοῦ  
 Ὁραίου Θεοῦ, καὶ ὅλα θὰ κρεμῶν ἀνάθημα εἰς  
 τὸν βωμόν του μίαν ὠραίαν ἐκδήλωσιν τῆς ἀντι-  
 λήψεώς των.

Τὰ δάκτυλά των θὰ ὑφαίνουσι μέσα εἰς τὴν  
 μέταξιν ὅλα τὰ χρώματά μας τὰ φωτεινά, ὅλα  
 τὰ κυκνὰ τῶν οὐρανῶν καὶ τῶν θαλασσῶν μας,  
 ὅλα τὰ κόκκινα τῶν μυκόνων, ὅλα τὰ ξανθὰ τῶν  
 στάχων. Καὶ αὐτὰ ὅλα μαζί θὰ προσπαθήσω-  
 μεν νὰ τὰ συγκεντρώσωμεν, νὰ τὰ βλέπωμεν  
 καθε μέρη τὸσω πολὺ, ὥστε νὰ μάθωμεν εἰς τὸ  
 τέλος νὰ τ' ἀγαπῶμεν. Ἡ μικροῦλα Ἐκθεσίς  
 μας ἢ διαρκὴς, πρέπει νὰ γίνῃ ναός, ὅπου θὰ  
 λατρεύεται ἕνας Ἑλληνικὸς θεὸς ἀπὸ ὅλας τὰς  
 Ἑλληνίδας μαζί.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀξιοπρέπεια εἶνε ἕνα αἰσθημα  
 ὠραῖον, διότι μόνον μία ἐλευθέρα ψυχὴ εἰμπορεῖ

νὰ ἔχῃ ἀξιοπρέπεια καὶ ἀρχοντιάν, θὰ προσεθῇ  
 εἰς τὴν ψυχὴν τῆς Ἑλληνίδος ἕνα ὠραῖο στο-  
 λίδι τὸ ὅποῖον τῆς ἔλειπεν ἕως τώρα, ἡ ἀξιο-  
 πρέπεια τῆς ἐργασίας, ἢ ὅποια θὰ τῆς δίδει ἐλευ-  
 θερίαν καὶ ἀρχοντιάν.

Δὲν ἀμφιβάλω ὅτι ἡ φίλη «Παναγοθήκη», ἢ  
 τὸσον προθύμως ὑποστηρίζουσι καθε καλλιτεχνι-  
 κὸν πόθον, θὰ συντρέξῃ, ὅσον εἰμπορεῖ καὶ τὸ ἔργον  
 τῆς καλλιτεχνικῆς καὶ βιοτεχνικῆς ἐκθέσεως τῶν  
 κυριῶν. Δὲν εἶν' ἔτσι;

**ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ**



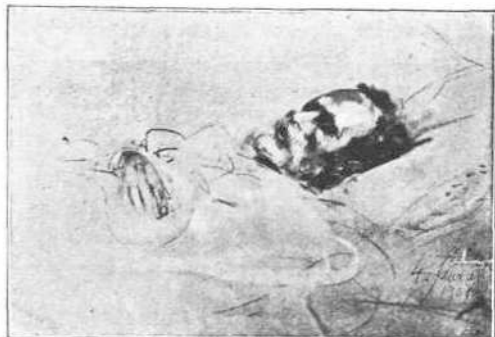
**ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ**

**Ο**κ. Πάλλης, πρωτοπυλάκαρον τοῦ γνω-  
 στοῦ Ψυχάρη, νέαν ἀγγέλλει βεβήλωσιν.  
 Ἀφοῦ ἐξητελίσῃ καὶ παρεχράξῃ τὸν Ὀμηρον  
 ἐννοεῖ νὰ ἀρπάξῃ καὶ ἐπὶ τοῦ Εὐαγγελίου, τὸ ὅ-  
 ποῖον ἤρχισε νὰ μεταφράξῃ εἰς τὸ γνωστὸν ἀκα-  
 τάληπτον κωμικὸν γλωσσικὸν κατασκευάσμα, τὸ  
 ὅποῖον καθε ἄλλο εἶνε ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Φρο-  
 νοῦμεν ὅτι πρέπει νὰ ἐπέμβῃ ἡ πολιτεία, ἂν  
 καὶ αἱ τοιοῦτοι εἶδους ἀπόπειραι εἶνε ἀκίνδυνοι,  
 ὡς πλειστάκις μέχρι τοῦδε ἀπεδείχθη.

**Ο**κ. Γρ. Ξενόπουλος ἐξέδωκε τόμον «Διη-  
 γημάτων». Τὸν τιτλοφορεῖ «πρώτην σει-  
 ράν», δὲν ἐκδέδει ὅμως διὰ πρώτην φοράν Διη-  
 γήματα. Δὲν πιστεύω διὰ τοῦ ἀνωτέρω τίτλου  
 νὰ ζητῇ δικαζύγιον μὲ τὸ παρελθόν.

Ὁ νέος τόμος περιέχει καὶ παλαιότερα καὶ  
 νεώτερα διηγήματα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι  
 τὰ τελευταῖα εἶνε ὑπέρτερα τῶν πρώτων καὶ  
 κατὰ τὴν μορφήν καὶ κατὰ τὴν σύλληψιν. Θὰ  
 ἤρξατο τις—ὁ κ. Ξενόπουλος δὲν εἶνε κανὲν φι-  
 λόδοξον μειράκιον ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται κά-  
 ποια αὐστηρότης—ὁ τόμος νὰ ᾖτο συντομώτερος  
 πρὸ παντός δὲ νὰ ἔλειπεν ὁ πρόλογος, ὅστις δει-  
 κνύει μόνον τὴν ἀφέλειαν τοῦ διηγηματογράφου  
 —τὴν ἀφθόνως ἄλλως τε ἐγκατασπαρμένην καὶ  
 εἰς τὰς λοιπὰς σελίδας.

Λεπτομερὲς κρίσις περὶ τῶν Διηγημάτων τοῦ  
 κ. Ξενόπουλου δὲν θὰ ᾖτο ἀναγκαῖα. Ὁ κ. Ξενό-  
 πουλος δὲν εἶνε κανεὶς πολὺτροπος ἢ ἰδιοόρθυμος  
 ἢ συμβολιστὴς συγγραφεὺς. Λέγει ὁ, τι αἰσθάνε-  
 ται καὶ τὸ λέγει ἀτυχῶς μὲ τὴν λεπτομερείαν,  
 ὥστε νὰ ἐξαντλοῦν αὐταὶ πολλάκις τὸ ἐνδιαφέ-  
 ρον. Σήμερον ἐν γένει ἡ τέχνη εἶνε πῶς νὰ λέγῃ  
 τις ὀλιγώτερα καὶ ν' ἀφίνη νὰ σκέπτεται περισ-  
 σότερα ὁ ἀναγνώστης. Δι' αὐτὸ μία ἀνατομικὴ  
 μάχαιρα θὰ ὑψωνε τὸ γόητρον τοῦ βιβλίου τοῦ  
 φίλου μου Ξενόπουλου. Γνωρίζω ὅτι τὸ κακὸν τοῦ  
 λέγειν πολλὰ, πλείονα τοῦ εἶναι, εἶνε γενι-  
 κὸν εἰς τὴν νεοπαγῆ φιλολογίαν μας. Ἄλλ' ἀκρι-



Ὁ Γούζης νεκρός.

Σχέδιον Lenbach.

ὅπως διὰ τοῦτο ζητῶ καὶ ἐγὼ ἐξαιρέσιν τοῦ κανόνος,  
 διότι φρονῶ ὅτι ὁ συγγραφεὺς τῆς «Μαργαρίτας  
 Στέφης» δὲν εἶνε ἀπὸ τοὺς κοινούς λογίους.

Τὸ πρῶτον διηγημα τῆς συλλογῆς τὸ «Πα-  
 ράθυρον του» εἶνε ἐν ὠραϊότητα, ποιητικὸν ἀλλ'  
 ἐν ταυτῷ καὶ πραγματικὸν διηγημα. Κατόπιν  
 αὐτοῦ παρῆλκε τὸ «Βορεινὸ παράθυρον», διὰ τὸ  
 ὅποῖον μάτην θὰ ἐζήτηι τις ἐλαφροντικὰς περι-  
 πτώσεις. Ἐν ἄλλο ἐλάττωμα ἐπίσης τοῦ βι-  
 βλίου εἶνε ὅτι διηγήματά τινὰ μόνον ἐν τῇ «Δια-  
 πλάσει τῶν παιδῶν» θὰ εἶχον θέσιν καὶ ἐκεῖ  
 ἔπρεπε νὰ μείνουν, ὡς λ. γ. τὸ «Ἄμα μεγα-  
 λώσω», παιδικὸν διηγημα ἄριστον.

Ἄλλα διηγήματα εἶνε μάλλον χρονογραφί-  
 ματα, ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὑπὸ τὴν καθήμερινὸν τύ-  
 πος καθε πρῶτὴ σκορπίζει, στεροῦμενα τῶν στοι-  
 χεῶν τοῦ καθαροῦ διηγήματος, ἅτινα ἐν τοῦτοις  
 ἔχουν ἄλλα διηγήματα τοῦ ἰδίου συγγραφέως.

Καὶ αὐτὰ μὲν τὰ ὀλίγα ὡς πρὸς τὴν μορφήν.  
 Ὡς πρὸς τὴν γλῶσσαν, μεθ' ὅλην τὴν τελημερῆν  
 ἀποκέρηξιν τοῦ διηγηματογράφου διὰ τινὰ διη-  
 γηματὰ του γραφέντα εἰς καθαρεύουσαν, ἐπαί-  
 νους ἔχω νὰ ἀναγράψω, μολὴ μὲ τὸ γεγονός ὅτι  
 δὲν εὗρον μεγάλην διαφορὰν μεταξὺ τῶν προβά-  
 των καὶ ἐριφίων, περὶ ἃ ἤγειρεν ὁ κ. Ξενόπου-  
 λος τὸ γλωσσικὸν τεῖχος του. Ἡ γλῶσσα ὅλων  
 τῶν «Διηγημάτων» του εἶνε ὁμαλή, εὐληπτος,  
 ὅλα πρέπει νὰ εἶνε εἰς τὸ διηγημα.

Ὡς πρὸς τὰς ιδέας, δὲν φαίνεται ἐστερημένος  
 φαντασίας ὁ συγγραφεὺς. Τὸ ὠραῖον διηγημα τὸ  
 «Χωρὶς ὄνομα», μὲ ποῖαν ἀπλότητα ἀλλὰ καὶ  
 βαθύτητα σκέψεως διευτυπώθη ἐν ψυχολογικὸν  
 φαινόμενον, ἄξιον προσοχῆς. Ἡ «Ἀγωνία», ἢ  
 «Σκιὰ ἔργου» εἶνε ἔργα δυνάμει, προκολῶντα  
 πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον. Ἡ ἀνέα τέχνη, ὀλίγον συμ-  
 βολικὴ εἰκονίζει τὰ νέα ἄφθιστα ἰδεώδη τὰ ὅποια  
 τὸσους ἐγκεφάλους μέχρι τοῦδε παρεπλάνησαν. Τὸ  
 «θῆλυ» δύναται νὰ καταταχθῇ εἰς τὰ καλλίτερα  
 διηγήματα, ὡς καὶ ἡ «ζωὴ τῆς Ἀργυρούλας»  
 τὸ ὅποῖον νομίζει κανεὶς ὅτι ἐγράφη ἀπὸ τὴν  
 Ἀλεξάνδραν Παπαδοπούλου. Τὸ αὐτὸ ὕφος, ἢ  
 αὐτὴ ἀφέλεια, ἢ αὐτὴ ἤριμος τραγιότης.





Ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» κατὰ τὴν Ἀθήσαν α'. ἔξαμηνίαν ἐδημοσιεύθησαν 162 εἰκόνες ἐν ὁλῷ, ἤτοι 74 φωτοτυπία 55 τουγκογραφία, 2 ἐν λογαριασμοῖς καὶ 31 κοσμήματα.

Ἡ «Πινακοθήκη» τῆς α'. ἔξαμηνίας πωλεῖται εἰς τὰ γραφεῖά μας ἕντι δρ. 6.

Οἱ ἔξαμηνιοὶ συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται ὅπως εἰδοποιήσωσιν ἡμῶς, ἐν ἡ περιπτώσει δὲν ἐπιβηνοῦσι τὰ λαμβάνοντες τὸ γράμμα καὶ κατὰ τὴν β'. ἔξαμηνίας.

## ΕΞΕΔΟΘΗ ΕΙΣ ΜΕΓΑ ΣΧΗΜΑ ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΕΛΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΕΒΟΧΟΣ ΤΟΥ ΔΕΙΜΝΗΤΟΥ

Ν. ΓΥΖΗ

Τὸ ἔργον ἀνίκει εἰς τὴν πινακοθήκην τοῦ διαπρεποῦς φιλοτέχνου κ. Παναῖα Ράλλου, ὅστις, χάριν τῆς «Πινακοθήκης», εὐμενῶς ἐπέτρεψε νὰ φωτογραφηθῇ ὑφ' ἡμῶν.

Ἡ φωτοτυπία ἐγένετο μετ' ἐκτάκτου ἐπιμελείας ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ φωτοτύπου τῆς «Πινακοθήκης» κ. Β. Παπαγιαννοπούλου.

ΤΟ «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ», διὰ τοὺς συνδρομητὰς τοὺς ἔξαμηνίους ἢ τοὺς ἐτησίους τοὺς θέλοντας περισσότερας φωτοτυπίας τῆς μιᾶς (ἢν δικαιούνται νὰ λάβουν) τιμᾶται δρ. 2. θὰ ἀγοράζωσι δὲ αὐτὴν μόνον ἐκ τοῦ γραφείου μας. Διὰ πάντας τοὺς ἄλλους πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα ἀντὶ δρ. 3.

Ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτου δρ. 4 δι' ἅπαντας ἀνεξαργέτως. Ὅσοι ἐκ τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν θέλουν ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτου τὴν φωτοτυπίαν, ἀποστέλλουν δραχμὴν μίαν μόνον, οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ παρακαλοῦνται ν' ἀναθέσωσι εἰς φιλικὸν αὐτοῖς πρόσωπον ἐν Ἀθήναις ὅπως παραλάβῃ ἐκ τῶν γραφείων μας αὐτήν, καθὼς διὰ τοῦ ταχυδρομίου δὲν εἶνε δυνατόν ν' ἀποσταλῇ αὐτοῖς ἡ πολυτελής φωτοτυπία ἄλλως ἢ ὡς δέμα, ὅπερ ὡς γνωστὸν ἐπιβαρύνεται διὰ ταχυδρομικοῦ τέλους μιᾶς δραχμῆς. Ἀναλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἀπ' εὐθείας ἀποστολήν, ἀμὰ τῇ Ἀθῆναι εἰς γραμματοσήμιον δραχμῆς διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

## ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΝΟΙ

Δρᾶμα ΦΡ. ΚΟΠΠΕ

Κατὰ μετάφρασιν Α. ΘΕΡΟΥ  
ΔΡ. ΜΙΑ. — Ἐκδόσις «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»,  
Πωλεῖται εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα.

ΛΙΑΝ ΠΡΟΣΕΧΩΣ

## «ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

ΥΠΟ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΝ ΤΗΣ Α. Μ.  
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

### Η ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

Ἐγκριθεῖσα διὰ Β. Διατάγματος.

Βραβευθεῖσα διὰ τοῦ Οἰκονομικοῦ βραβείου.

ΕΤΟΣ ΟΓΔΩΘΟΝ

Σχολὴ Προπαιδευτικῆ. — Ἐμπορικῆ. — Βιομηχανικῆ (μετὰ Ἐλαιουργικοῦ καὶ Ζωοτεχνολογικοῦ). — Γεωργικῆ. — Μεταλλευτικῆ καὶ Μεταλλουργικῆ. — Οἰκοτροφικῆ Γαλλικῆ. — Δελτίον Ἀκαδημίας. — Ἐσπερινὰ μαθήματα.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχοῦσι ἀπὸ τῆς 20 Ἀυγούστου.

Τὰ μαθήματα ἀπὸ τῆς 15 Σεπτεμβρίου.

Γραφεῖον: Ἐπὶ τῆς πλατείας Κάνιγγος. — Ἀθῆναι.

## ΕΚΔΟΣΕΙΣ

### «ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗΣ»

Τὸ ἡμέτερον περιοδικὸν ἀποβλέπον εἰς τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν ἔργων φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν, ἤρξατο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐκδόσεων κομψῶν τομίδιων, καλλιτεχνικῶν εἰκόνων. Εἰς τὰ τομίδια ταῦτα θὰ δημοσιεύονται εἰκόνες ἐπιφανῶν καλλιτεχνῶν, ἔργα δραματικῶν συγγραφέων, μελέται καλλιτεχνικαὶ διηγήματα, ποιήσεις κλπ.

Πρώτη ἐκδοσις εἶνε τὸ

### «ΚΡΥΦΟ ΣΧΟΛΕΙΟ»,

τοῦ Ν. Γύζη.

Δευτέρα. εἶνε ἢ εἰς ἰδιαίτερον τομίδιον εἰκονογραφημένη ἐκδοσις, ἐπὶ πολυτελοῦς χάρτου, τῶν

### «ΔΥΟ ΠΟΝΩΝ»

τοῦ ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» δημοσιευθέντος τὸ πρῶτον δράματος τοῦ Φρ. Κοππέ.

Τὸν προσεχῆ μῆνα ἀρχεται ἡ ἐκτύπωσις τῶν

### «ΕΝΤΥΠΩΣΕΩΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ»

διηγημάτων τοῦ κ. Δημ. Ι. Καλογεροπούλου.

## ΑΘΗΝΑΪΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ

Ἐμπορικὸν Λύκειον.

φιλολογικόν, θετικῶν ἐπιστημῶν.

Ἐρατρί Βαλκάνισιον βιβλιοθήκης.

Πρόγραμμα στέλλεται παντὶ αἰτοῦντι.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἀρχοῦσι τῇ 20 Ἀυγούστου. Τὰ μαθήματα τῇ 15 Σεπτεμβρίου.